

THE MOST
IMPORTANT
SHOT IS THE
NEXT
ONE

**RAZOR
CODE**
The official string
of the ATP World Tour™.
For spin and durability.

Tecnifibre
Discover the On The Road program at:
TECNIFIBRE.COM/ONTHEROAD
ON THE ROAD
TO THE ATP WORLD TOUR

Tecnifibre se stal oficiálním partnerem ATP 2013 - 2017
Od 1. 1. 2013 české stránky Tecnifibre na nové adrese
www.tfcz.cz

I. ČLTK REVUE

Jürgen & Iveta
Ve Vídni i v Praze
je bláze

Interview
Bíba Brodská / Pavel Janda
Štvanické divadlo
Tendiv musíte vidět!

01/2013
www.cltk.cz

I. Č E S K Ý L A W N - T E N N I S K L U B P R A H A

OFICIÁLNÍ PARTNEŘI

kapsch >>>
always one step ahead

SAFINA

Ferona

Vivus
Domy plné života

PROMINECON

S vámi od A do Z
Allianz

J&T

Pankrác a.s.

MORAVIA STEEL

LaviThis

CHEMOPROJEKT

smartwings

ADVANTAGE
CARS

MIBO
SPORT

adidasbenesport.cz
autorizovaný e-shop adidas

PROKENNEX

Tecnifibre

friendlyway
informační terminály-kiosky

Vážení členové klubu,

vstupujeme do mimořádné sezony v bohaté historii nejstaršího tenisového klubu v České republice, I. ČLTK Praha. Je tomu 120 let, kdy zahájil činnost; nejprve na Židovském ostrově, později na Střeleckém ostrově, poté na dnešním Strossmayerově náměstí a v roce 1901 na Štvanici.

Od té doby hrálo na dvorcích I. ČLTK ohromující množství legend světového tenisu, mezi nimi 54 grandslamových vítězů ve dvouhře, kteří se na Štvanici představili při Mezinárodním mistrovství Československa, v Davis Cupu, Federation Cupu, při světových turnajích či exhibicích.

V průběhu let klub provázely i změny názvu, vždy však zůstávala nejvyšší hráčská kvalita. Ať už se klub jmenoval TJ Motorlet Praha, to bylo v poválečných letech, TJ Dopravní podnik v letech normalizace, anebo nesl původní (a díkybohu i současný) název I. ČLTK Praha, vždy v něm byli vynikající hráči, kteří získávali individuální i kolektivní mistrovské tituly a mnozí z nich i grandslamová vítězství. Byl bych velmi rád, kdyby si slavnou historii uvědomovali naši současní hráči, především mladí tenisté, kterým se snažíme vytvářet ty nejlepší podmínky k tomu, aby mohli navázat na legendy našeho klubu. A také bych si přál, abychom pokračovali ve společenských tradicích někdejšího I. ČLTK.

Hlavní oslavy 120. výročí založení I. ČLTK Praha jsou naplánovány na konec měsíce srpna a budou se týkat jak současných členů, tak i hráčů, kteří reprezentovali klub v minulosti. V každém případě však budeme mít v průběhu sezony mnoho příležitostí připomenout si oněch více než sto dvacet zajímavých let.

Vladislav Šavřda

Vladislav Šavřda,
manažer I. ČLTK Praha

Po finálovém triumfu

03/ Bíba Brodská-Křepelková: Měla jsem tvrdý výcvik

06/ »Plišáci« poprvé v Top 100 (a další zajímavosti)

12/ K finále extraligy chybělo pár míčů

14/ Jan Vacek sportovním ředitelem I. ČLTK

16/ Iveta Benešová na operaci nechce

18/ Alessandro Ricci: Hokej nebyl fér

22/ Největší úspěchy hráčů I. ČLTK

23/ Adéla a spol. jsou parta

24/ Když chybí slušnost...

26/ Úspěch je v komunikaci, tvrdí Pavel Janda

28/ Už máte Resultinu, výsledky do kapsy?

30/ Tendiv nastartovala Amanda

36/ Vánoční party: Prezident gratuloval i tančil

38/ Zapomenuté mistryně (a nezapomenutelná Věra)

I. ČLTK REVUE – magazín I. ČLTK Praha
 Produkce: EagleMedia. Texty: Jiljí Kubec. Foto: Martin Sidorják, Jiří Vojzola, Ondřej Němec, Dáša Nováková, Jan Malý, archiv.
 Foto na titulu: Martin Sidorják. Grafická úprava: ©Kateřina Kuželová. Náklad: 500 výtisků.

Paní Božena Brodská-Křepelková je i v devadesáti letech nesmírně vitální

Bíba Brodská-Křepelková vzpomíná na mládí na Štvanici

Měla jsem tvrdý výcvik

Pod oknem bytu v Braníku parkuje malého nissana, do kterého pořád bez obav sedá. Tyká si s mailem i mobilem a na Vánoce pekla kachnu pro osm lidí. Paní BOŽENĚ BRODSKÉ-KŘEPELKOVÉ, které přátelé neřeknou jinak než Bíba, je devadesát let, ale vitalitu jí mohou závidět mnozí šedesátníci. Ještě v osmdesáti prý hrála tenis a stále externě přednáší na katedře tance AMU; jejím oborem je historie baletu a divadelního tance. Pamětníci ale vědí, že v mládí byla výbornou tenistkou I. ČLTK, několikanásobnou finalistkou Pardubické juniorky. A tenis sleduje stále. Ještě než padla první otázka našeho rozhovoru, povídá: „Ta Kvitová zase prohrála, že?!“

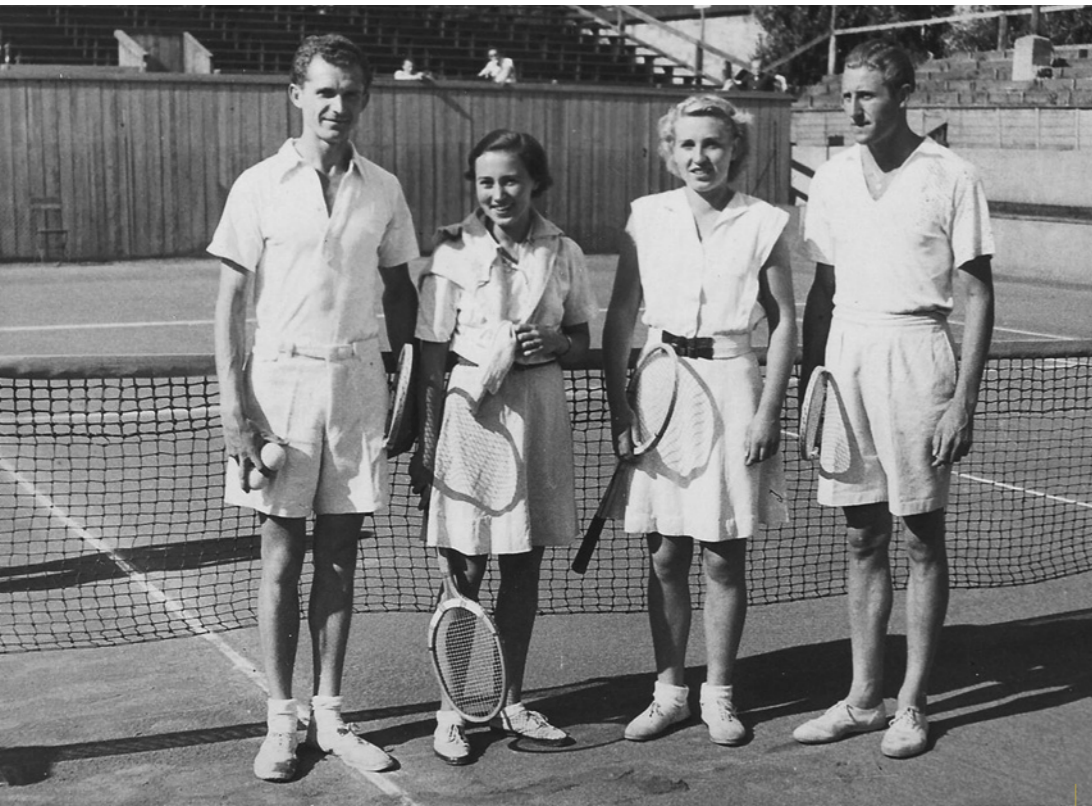
Vy pořád sledujete tenisové výsledky?
 „Samozřejmě. Nejen výsledky. Mám Eurosport 1 i 2, taky Nova Sport. Ale na nic jiného než na tenis se nedívám, třeba fotbal mě moc nezajímá. I když zrovna včera jsem se dívala na Chelsea s Leedsem a ti chlapi to uměli, vůbec to nebylo marný.“ (usmívá se)

Čekal bych, že se budete dívat spíš na balet, operu...
 „Ale to já sleduju taky. Na kabelu mám i francouzský hudební kanál

Mezzo, tam hrají jazz, Beethovena, La Scalu, pařížskou operu... Mě zkrátka zajímá tancování a tenis. Třeba Kvitku sleduju od božího začátku. A lituju ji, protože moje maminka měla taky astma a moc dobře vím, co to je a že jí to nemusí vyjít.“

Proč jste začala hrát tenis, na přání rodičů?
 „Na přání tatínka. Maminka byla klavíristka, tatínek právník

a ministerský rada, ale taky vášnivý tenista. Traduje se, že se i při svatebním obřadu ptal, jak to stojí na Štvanici; bylo to v červnu 1921, musel se hrát Davis Cup nebo nějaký turnaj. Našla jsem doma medaili, kterou tatínek vyhrál v roce 1920, dostal ji za třetí místo v pánském deblu při mezinárodním turnaji na Štvanici. Zrovna nedávno jsem ji dala Járovi Bečkovi, aby ji opatroval pro klubový archiv a neztratila se.“

Mix na Štvanici: zleva Jan Čeněk, Bíba Brodská, Olga Mišková a Milan Matouš

Za vašeho mládí měly tenisové kluby i výrazné společenské poslání, že?

„To měly. Na Štvanici se scházela společnost a do klubu vás museli přijmout, to nebylo jen tak. Trávili jsme tam celé dny. Vždycky po škole jsem sedla do tramvaje, cestou se učila a až do večera jsme byli v klubu. A každý den jsem musela hodinu hrát s tatínkem.“

Musela?

„Jo. (usmívá se) Já se někdy modlila, aby přišlo... Mě to totiž s tatínkem nebavilo. Měla jsem tvrdý výcvik. Třeba dal na zem čepici a já ji musela celou hodinu trefovat forhendem po lajně. Já nebyla moc šikovná, spíš vydřená.“

S kým jste hrála, když jste byla starší?

„Většinou dopoledne s Helenou Štraubeovou. Hrávaly jsme o pivo. Platila ho sice ta, která prohrála, ale v šatně jsme se o něj rozdělily. To bylo za války. Taky jsem hrávala s Bohunkou Bertlovou a vzpomínám si, jak jsme se vždycky celé odpoledne po tenise opalovaly...“

Co ještě si z mládí na Štvanici vybavíte?

„Spoustu věcí. Třeba původní klubovnu; v přízemí vládla paní Drobná, chodilo se k ní na limonády a na chlebičky. Bufet a kráček, to byla vlastně její kuchyně. V patře byl velký sál, kde kluci hrávali kulečník. Štvanice byla tehdy pochopitelně úplně jiná než dnes; musím říct, že toho betonu je na mě trochu moc.“

Určitě si dobře pamatujete i Jaroslava Drobného.

„Samozřejmě, vidali jsme se denně. Pamatuju ho ještě jako kloučka, když sbíral balony, jeho tatínek na Štvanici správcoval. Jarda byl dobrák. A jako velkej kluk měl samý pěkný slečny, taky Bibinu Kfellerovou, nádhernou holku, nebo Květušku..., její příjmení už si ale nevybavím. Ta si nakonec vzala režiséra Vojtěcha Jasného. Za kurtem číslo jedna byla taková dřevěná kůlna a myslím, že ty fešandy tam za Jardu chodily.“ (směje se)

Jako okouzující slečna...

Hrála jste jenom na Štvanici?

„Ano. Jenom když jsem byla malá holka, jezdili jsme na letní byt do Potštejna, kde byl také kurt, později dokonce tři. I tam se scházela intelektuální společnost, univerzitní kruhy, jezdili tam i Hykšovi, se kterými jsme se přátelili. S Bobíkem Hykšem jsem později právě kvůli tomu hrávala debla. Někdy to byla legrace: Já třeba udělala dvojchybu, on se otočil a s úsměvem povídá *Nevadí*, ale přitom by mě byl nejraději sežral... (směje se) Ještě k tomu Potštejnu: tam jsem jako malá s bratrem sbírala míčky, to byly naše úplné tenisové začátky.“

Bratr hrál taky tenis? A taky je tak vitální jako vy?

„Taky. Je o dva roky mladší, byl v partě Jára Bečky. A ty mladší kluky já jsem tehdy pochopitelně přehlížela... Dneska žije na chalupě v Kytlicích, a i když je po mrtvičce, daří se mu dobře.“

Kam až jste to jako tenistka dotáhla? Do Pardubic?

„Dá se to tak říct. Vyhrála jsem tam několikrát mixa, ale ve finále dvouhry jsem pokaždé dostala nářez. Neměla jsem na to nervy. Ale mix jsem měla moc ráda, to byla zábava. Asi třikrát jsme v Pardubicích vyhráli s Vovou Zábrodským, taky s Milanem Matoušem. Ten měl výšku, a když roztáhl na síti ruce,

...a půvabná mladá dáma s Vlastimilem Brodským

byl jako anděl nad lékárnou...

Tak to vždycky říkal. (směje se) V pětačtyřicátém, to mi bylo třiadvacet, jsem ale s tenisem skončila, pak už jsem jenom tancovala.“

Chodila jste na hodiny tance už od malička?

„Jako holka jsem chodila na rytmiku k Milče Mayerové, to byla vyhlášená učitelka tance. Tam jsem dostala pohybové základy, ale nebylo to nic extra soustavného. Rok jsem chodila, pak zase ne, pak jsem zase začala. Souviselo to i s tím, že v létě se hrál tenis, ale v zimě nebylo kde, tak jsem chodila na tanec. Bavilo mě to, možná víc než tenis. Občas jsme vystupovali i v nějaké činohře. A s tancem jsem

Božena Brodská-Křepelková

je tanečnice, historička a pedagožka. Její taneční kariéra byla poměrně krátká (vystupovala mj. v karlínské operetě nebo v Divadle D 45 E. F. Buriana), vyústila však v zájem o historii a teorii tance. Hudební vědu studovala na filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze (1946–50) a poté absolvovala studium teorie tance na katedře tance Akademie múzických umění v Praze (1955). Od té doby na katedře tance AMU, kde získala docenturu a profesuru,

Broďa byl pohybově šikovnej! Rád vyprávěl, že v mládí stepoval. A tenis ho učil sám Karel Koželuh.

koketovala pořád. Po válce jsem studovala na filozofické fakultě, otevírala se spousta možností, ale pořád jsem myslela na divadlo a na tanec. Šla jsem taky na konkurs do Děčka (*Divadla D 45 E. F. Buriana – pozn.*), dokonce mě přijali, ale Burian pak zjistil, že žádné hopsandy v sezoně nebude potřebovat a sešlo z toho. Ale mě to tenkrát bylo jedno, studovala jsem.“

Vaším manželem byl herec Vlastimil Brodský, máte s ním syna Marka. Promiňte mi tu otázku, ale on působil spíš jako nespportovec – čím vás jako tenistku okouzliil? „To je omyl, Broďa byl pohybově šikovnej! Dokonce rád vyprávěl, že v mládí stepoval, že si tím na gymnáziu přivydělával a mohl díky tomu jezdit taxíkem, ale to jsem mu nikdy moc nevěřila. (usmívá se) Jeho maminka byla ale přítelkyně paní Koželuhové, a tak Broďu trénoval sám Karel Koželuh! Teď nevím, jestli to bylo v Černošicích nebo v Kersku, tam někde měli vilu. Takže Broďa hrál tenis, a dokonce i Pardubice. Jenom mi říkal, že já jako hvězda jsem si ho tam tenkrát nevyšmíla.“

Takže jste spolu hrávali?

„Jen jednou, na soustředění Děčka v Nových Hradech. Chtěl být se mnou, tak si tam pronajal byt, a když jsem měla volno, chodili jsme spolu na ryby nebo na tenis; byl tam totiž pěkný kurt. Ale pak už nikdy, v Praze už nějak nebyl čas.“

Život s panem Brodským asi musel být zábavný...

„Byl. Broďa byl zábavnej, pořád žertoval. A všechno mělo ironii nebo sebeironii.“

přednáší. „Dějiny tance a baletu, to je můj život, a nejen pracovní,“ říká.

Je autorkou a spoluautorkou řady skript a odborných publikací, k těm posledním patří Svět tance a baletu, kde jsou libreta mnoha proslulých baletů, a Dějiny baletu v Čechách a na Moravě do roku 1945. „Když jsme začínaly, nebylo z čeho se učit, takže mým prvním publikacím říkají kolegyně zakladatelské knihy,“ usmívá se badatelka, která při studiu českého divadelního tance

Prý vás získal svou kouzelnou plachostí?

„Jo, na tu mě utáhl. (směje se) Jednou jsme spolu stáli u pekařství a on povídá: Nešla byste mi koupit dva rohlíky? Já se stydím... Říkala jsem si, že tenhle chlap mouše neublízí.“

Po rozvodu s ním už jste se nevdala, ale měla jste ještě jeden krásný vztah, který souvisel s tenisem, že?

„Měla. Ale skončil trošku nešťastně... Když mi zemřel tatínek, v roce 1964, potkala jsem v Praze po letech Tonda Liehma, se kterým jsem se znala ze Štvanice (*A. J. Liehm je novinář, publicista, překladatel a politik – pozn.*). Vrazili jsme do sebe v pasáží U Rozvařilů na Poříčí. Říkámu, že tatínek měl včera pohřeb, a on na to, že se včera rozvedl. Šla jsem si koupit lístky na činohru do Děčka, abych přišla na jiný myšlenky, a – on prý taky; tak jsme šli spolu. Když jsme šli z divadla, povídá Tonda: Co kdybychom si šli na Štvanici zahrát tenis? Souhlasila jsem, protože jsem to zrovna moc potřebovala, abych shodila nějaké kilo. No, chodili jsme pak asi čtyři roky každé dopoledne, a nejen na tenis. (usmívá se) Mimochodem – tehdy tam zrovna začínal Kodeš a pokaždé, když jsme ho viděli, jsme říkali: Tohle je ale talentovanej kluk!“

A ten nešťastný konec?

„Tonda odejel do Paříže, ale mě k tomu nepřemluvil. Letos v březnu se ale po letech vrátil do Prahy.“

P.S. Když jste paní profesorce volal kvůli případným korekturám, její první věta zněla: „A díváte se na tenis?“ ©

shromáždila nesmírné množství fotografického materiálu studiem mnoha pramenů.

Nejraději prý vzpomíná na roky 1968-69, kdy denodenně studovala v knihovně Národního muzea v Praze cenné historické dokumenty a publikace přivážené tam ze zámků. „Načerpala jsem tam nesmírnou spoustu informací. Bylo to úžasné dobrodružství a objevování historických pokladů v němčině a franštině,“ vzpomíná.

S Helenou Štraubeovou jsme hrávaly o pivo. Vždycky ho sice platila ta, která prohrála, ale v šatně jsme se o něj rozdělily.

Zlatá mince pro Lucii

Do mozaiky úspěšného roku 2012 řadí Lucie Hradecká kromě finále dvouhry v Quebecu a semifinále v Madridu také obhajobu Fed Cupu i několik skvělých deblových úspěchů po boku Andrey Hlaváčkové: čtyři tituly, finále Wimbledonu, US Open a Masters i souboj o olympijské zlato v londýnském finále proti sestřím Williamsovým. Stříbrnou medaili jí bude navždy připomínat i zlatá pamětní mince, kterou jí předal na Vánoční klubové party v Letenském záměčku prezident Václav Klaus. „Když ji na Hradě přebírali ostatní medailisté z Londýna, byla jsem už na turnajích v Americe, proto jsem ji dostala dodatečně. Mám ji mezi svými nejcennějšími trofejemi,“ svěřila se Lucie, která loňský rok zakončila prvně v kariéře v Top 50 světového žebříčku.

Zlatá připomínka olympijského stříbra z Londýna

Prague Open v červnu

Ani v květnu, ani v červenci (což byla výjimka), ATP Challenger mužů Prague Open 2013 by Advantage Cars, který tradičně pořádá agentura Sport Towers Prague, se letos bude hrát na Štvanici opět s dotací 100 tisíc dolarů, a to v týdnu od 10. června, tedy bezprostředně po Roland Garros. „Důvodů k termínové změně je hned několik. Jednak věříme, že bude lepší počasí než začátkem května, kromě toho se vyhneme divácké kolizi s mistrovstvím světa v hokeji i s Pražským maratónem. Navíc je tady návaznost na prostějovský challenger, který se hraje o týden dřív,“ vysvětlil termínový přesun ředitel Prague Open a společník pořádající agentury Vladislav Šavřda.

Prague Open přilákal Ioni i Bulhara Grigora Dimitrova. Kdo přijede na Štvanici letos?

Karolína & Kristýna poprvé v Top 100

Hned na začátku roku udělaly Karolína a Kristýna Plíškovy (21) poprvé v kariéře krok do Top 100 žebříčku WTA. Jako první to dokázala levačka Kristýna – to díky postupu do 2. kola Australian Open. Karolína pak první březnový týden doslova rozrazila dveře první stovky po triumfu v Kuala Lumpur. Ve finále udolala ve třech setech zkušenou Američanku Mattekovou-Sandsovou 1:6, 7:5 a 6:3 a ze 127. příčky skočila na 84. „Byl to skvělý turnaj, sehrála jsem tady výborné zápasy,“ svěřila se po vítězství. Za rámeček si dá kromě finále, které dokázala otočit, i semifinále. V něm rozdrtila po famózním výkonu 4. nasazenou Japonku Moritaovou, 55. hráčku světového žebříčku, 6:0, 6:2.

Kristýna (vlevo) a Karolína skočily hned na začátku roku poprvé v kariéře do Top 100

Rakety z 6. prosince 1980?

Potápěčský resort v Mosambiku? Letní sídlo na ostrovech? Reality v Řecku? Solární panely na kancelářské budovy na západním pobřeží? Oprášení staré značky? Prodejní galerie? Projekt s evropskými dotacemi? Dluhopisy? Sklady a logistické centrum? Reality v Brazílii? Nerosty v Kongu? Hausbóty na Mekongu? Riva? Vlastní škola? 9 jamek? 18 jamek? Tenisový trenér? Jazykové kurzy čínštiny? Chřest? Hlemýždi? Kupka? Jules Verne? Tvrdohlaví? Cesta kolem světa? Rodinná nadace? Hotovost? Akcie? Lotyšský startup? Outsourcing pracovní síly? Dálnice v Tanzanii? Resort v Barmě? Řadovky na Koh Mu? Vlek na dětské sjezdovce? Kotva na svahu za Prahou? Nová továrna? Lambo? Termiňák? Síť půjčoven? Síť realitních kanceláří? Spa a wellness? Slevový portál? Byt pro rodiče? Květinářství pro ženu? Zahrádka v kolonii u řeky? Sibiřský choroš? Brazílské graffiti? Internetové rádio? Koncept bar? Chráněná dílna? Ostnatý drát kolem chalupy? Statek na Šumavě? Stádo krav? Dvě stě ovcí? Chovná stanice? Zbrojní průkaz? Kapitánské zkoušky? Letové hodiny? Škola umění? Charita? Fotografie? Staré mapy? Umění 17. nebo 12. století? Latinskoamerické? Byzanc? Evropské? Domácí? Indické obrazy? Olej? Grafiky? Sochy? Sklo? Šperky? Stáje? Pronájem nebytovek? Vzdělání dětí? MBA? Ropa? Hotel? Služby? Pšenice? Kamarádův byznys? Podílové fondy? Rybník? Potravinářství? Staré desky? Hudební archiv? Sociální síť? Staré mince? Hedvábné šátky? Kabelky z přehlídek?

Zdroj: Osobní rozhovory o investičních možnostech. Průzkum dolarových milionářů J&T Banka Wealth Report 2012.

Možností, kam investovat, jsou miliony. S klienty i jejich přáteli si povídáme o investicích a jejich preferencích. Všechny možnosti zvážíme, od těch nejdřívejších až po ty nejkonzervativnější. Ale ne všechny doporučíme. Protože zodpovědnost za svěřené peníze je na nás. A skutečných příležitostí je jen pár.

J&T BANKA

Díky klientům. Díky výnosům. www.jtbank.cz

Nejlepší byli Mertl a Hradecká

Na Vánoční party v Letenském záměčku byli v závěru roku tradičně oceněni nejlepší hráči I. ČLTK za rok 2012. Většina z nich byla přítomna, a tak osobně převzali Ceny Jaroslava Drobného, které jim předal prezident Václav Klaus. V kategorii dospělých si ocenění odnesla vítězka Fed Cupu Lucie Hradecká a poprvé v kariéře jedenatřicetiletý Jan Mertl. „Na stará kolena jsem se dočkal,“ usmíval se. „Potěšilo mě to, to je jasné. Na druhou stranu s Honzou Hernychem vidíme, že nám trochu chybí konkurence střední generace. Snad nás začnou co nevidět prohánět mladíci.“ Mezi juniory zvítězili Tereza Martincová a Robin Staněk, mezi staršími žáky Markéta Vondroušová a Sandro Ricci. Nejlepším amatérem I. ČLTK se stal Lorenzo Livi.

Robin Staněk, loni nejlepší junior klubu, s prezidentem Václavem Klausem

Markéta pod křídly Sport Towers Prague

Markéta Vondroušová (13), nejlepší domácí starší žákyně a loňská vítězka světového finále Nike Junior Tour Masters, jež pozvolna dělá první krůčky mezi juniorkami, podepsala smlouvu s marketingovou agenturou Sport Towers Prague, pod jejímž vedením kráčeji na výsluní i sestry Plíškovy. „Jde o dlouhodobý kontrakt, na jehož základě budeme Markétu manažersky zastupovat, sjednávat jí smlouvy na vybavení, zajišťovat optimální skladbu tréninkového a turnajového programu i finanční podporu. Samozřejmě úzce spolupracujeme s I. ČLTK a jejím klubovým trenérem Zdeňkem Kubíkem,“ říká šéf Sport Towers Prague Vladimír Houdek. Vondroušová se mj. ve smlouvě zavázala reprezentovat po dobu jejího trvání I. ČLTK Praha.

Markétu Vondroušovou podporuje na cestě vzhůru i agentura Sport Towers Prague

Safina Cup: Nejdál došla Miriam

Devět hráčů I. ČLTK využilo příležitosti (a volných karet) a zahráli si tradiční lednový Safina Cup, turnaj ITF 4. Nejlépe využila šanci Miriam Kolodziejová, ve 3. kole turnaje ji však bohužel zradila záda. Postupně totiž po výborných výkonech vyřadila šestou nasazenou Italku Marchettiovou a poté po třísetové bitvě i domácí sokyni Kolářovou z Prostějova. Ve čtvrtfinále už nepřešla přes nasazenou jedničku Kristýnu Schmiedlovou ze Slovenska. „Škoda, že měla Miri zdravotní trable, určitě by se Schmiedlovou sehrála mnohem vyrovnanější zápas,“ glosoval prohru 3:6, 2:6 ředitel Safina Cupu a donedávna i trenér Kolodziejové Zdeněk Kubík, jenž za výborný výkon v 1. kole hlavní soutěže pochválil i Lukáše Vejvaru. Dvuhry vyhráli prostějovští Pavel Štaubert a Petra Melounová.

Miriam Kolodziejová se probojovala do čtvrtfinále Safina Cupu

HRAJEME
S VÁMI

Ferrana

Vanesa bude jednička

Zimní sezona přinesla radost Vanese Nikolovové (12). Mladší žákyně I. ČLTK totiž vyhrála dvouhru i čtyřhru na »áčkovém« turnaji v Chebu, ale především triumfovala na halovém mistrovství republiky na kurtech Sparty ve Stromovce! Krom toho byla členkou bronzového týmu pro ME družstev. Od klubu získala za svoje úspěchy finanční odměnu 5 000 Kč, ale ještě víc ji nepochybně potěší nový jarní žebříček, na kterém bude jedničkou mezi hráčkami ročníku 2001. „Vanesa si to za poslední výsledky zaslouží. Má výborné nohy a hraje rychle a důrazně, to jí přináší úspěch,“ glosuje tenis své svěřenkyně trenér Luboš Štych a chválí podporu, kterou má Vanesa především u tatínka. „Maximálně se jí věnuje, a to hraje velkou roli.“

Vanesa s odměnou, kterou převzala od manažera I. ČLTK Vladislava Šavrdy (vpravo) a sportovního ředitele Jana Vacka

Mikulášská pohoda potěšila

Mikuláš (Tomáš Vydra), dva krotčí čerti a dva andělé zpřijemili tradičně štvanickým dětem začátek adventu. Klubová restaurace praskala 6. prosince ve švech a někteří rodiče museli zůstat mezi dveřmi, protože zkrátka nebylo místo... Nechyběly úsměvy ani slzičky, ukázky forhendů ani básničky; štvanický Mikuláš totiž nikdy nerozdává dárečky úplně zadarmo. Pěkné balíčky, které s péčí sobě vlastní připravila sekretářka klubu Martina Plocová, dostali ještě ne dvouletí mrňousové, ale i slečna Darja Vidmanovová nebo Pepa Truhlář, kteří už asi na Mikuláše tak moc nevěří. Nejdůležitější však byla předvánoční pohoda v zaplněné restauraci, která potěšila nejen děti, ale i všechny přítomné rodiče a prarodiče.

Pro dárečky si přišla v náručí tety Magdy Zemanové i tříletá Ema

»Dřeváci«: Třetí triumf Romana Jebavého

Už je to tradice, a pěkná. Štědrý den dopoledne patří na Štvanici »dřevákům« – tedy turnaji s dřevěnými raketami. Vzpomínku na doby minulé umožňuje i vstřícnost vypláče Petra Jurosze, který vždy ochotně zapůjčí rakety-babičky. Tentokrát byly nově vypletené, takže struny nepraskaly, jediným problémem byla mimořádně těžká Fila, kterou nikdo nechtěl. Ferda Stejskal tenhle problém eliminoval, přinesl si vlastní nástroj značky Dunlop. Pak už se bojovalo ve dvou pětičlenných skupinách až do finále, v němž udolal Roman Jebavý Honzu Mertla. Vyhrál už potřetí, po dvou výhrách mají Honzové Mertl a Vacek. Ten výjimečně absentoval; věnoval se jen přípravám turnaje a Štědrý den trávil v kruhu rodinném.

Mušketýři v dobovém oblečení, které se shání velmi těžko

PENZE

2 + 3 %

Z hrubé mzdy

Převéde stát

Více na www.modrapenze.cz

S vámi od A do Z

Allianz

Extraliga 2012 přes kopírák, chybělo však štěstí

O finále rozhodlo pár míčů

Není důvod k jásotu, ale ani k bědování. V extralize smíšených družstev hrál loni v prosinci tým I. ČLTK o finále, které mu v Přerově uniklo doslova o chlup. O prohře 4:5 s papírovým favoritem, domácím TK Precheza, tradičně posíleným na hranici možností (Istomin, Copil, Sijsling, Rybáriková), rozhodlo doslova pár míčů; super tie-break čtyřhry a prohrané třetí sety dvou singlů poměrem 6:7, respektive 5:7. A tak do finále postupoval – po očekávané hladké výhře I. ČLTK i domácích nad Libercem – šťastnější Přerov, který však v Prostějově schytral od elitou nabitého domácího favorita v boji o titul debakl (0:5).

Jan Hernych dává do extraligy srdce, i proto porazil »přerovského« Copila

Extraliga se hrála podle předloňského modelu, tedy v prosinci, ve dvou tříčlenných semifinálových a poté dvou finálových skupinách (Přerov a Prostějov), jejichž vítězové šli do finále, a o dotaci 4 miliony korun, ze které bral vítěz 1,5 milionu. Štvanice byla nasazena do přerovské skupiny a stejně jako loni bylo jasné, že o finalistovi se rozhodne právě mezi domácími a I. ČLTK. Což se také stalo. Vzájemný duel ale skončil opačným výsledkem než v sezoně 2011.

„Doufali jsme v postup do finále, ale prohráli jsme velmi těsně s papírově silnějším týmem. Což nás samozřejmě mrzí, na druhou stranu to není důvod

k velkému zklamání,“ glosoval stručně výsledek kapitán I. ČLTK Jan Vacek a našel na extralize i pozitivum: „Zápasy, které jsem viděl, ukázaly, že naši hráči byli na novou sezonu velmi dobře připraveni. Z toho jsem měl radost.“

Štvanice měla stejně jako loni na extralize výbornou partu a v hledišti i »kotel« několika příznivců včetně vedení klubu, ale jen jednu zahraniční posilu – Rakušana Jürgena Melzera však po loňské premiéře v barvách I. ČLTK a podzimní svatbě s Ivetou Benešovou berou na Štvanici tak trochu za vlastního. Především však chyběla Ivetta Benešová. Ta sice

Lucie Hradecká byla tradičně oporou, v obou zápasech získala dva body

Jürgen Melzer se rval v bitvě jedniček s Istominem neúspěšně...

...byť ho neúnavně povzbuzovala manželka Iveta

v závěru podzimu začala trénovat a zdálo se, že trable s ramenem jí nezabrání, aby vykročila do nové sezony, ale zranění se nakonec ukázalo být vážnější, a tak musela další přípravu – a tedy i extraligu – vzdát. (Na přelomu roku pouze rehabilitovala, teprve v únoru začala pozvolna s tréninkem.) Nebýt toho, šance na postup do finále by byly nepochybně vyšší.

„Přerov měl ze šesti hráčů čtyři cizince, my jediného – z tohoto pohledu jsme nedopadli špatně, i když nás porážka samozřejmě mrzela, chtěli jsme vyhrát. Mohl jsem k tomu přispět i já, měl jsem minišanci ve třetím setu (proti Sijslingovi), 6:5 a 30:15 na jeho servis, ale nevyšlo to. V tie-breaku pak zahrál skvěle a nedal mi šanci,“ ohlížel se za extraligou Jan Mertl, který byl díky vydařené sezoně žebříčkovou »dvojkou« a nechal za sebou Iva Mináře i Jana Hernycha. Ten se znovu ukázal jako srdcař a nečekaně udolal žebříčkově lepšího Rumuna Copila ve dvou setech. Ivo Minář pak vybojoval vyrovnanou třísetovou bitvu s Rosolem, ale nakonec prohrál, byť měl zápas proti daviscupovému parťákovvi velmi dobře rozehraný...

„Štve mě, že jsme prohráli, chtěli jsme do finále. Ve třetím setu jsem měl zápas za stavu 4:2 doservírovat. Ale ještě víc mě mrzí, že jsem po vyhraném prvním setu (6:4) nevyužil na začátku druhého dva nebo tři brejkbody. Rosi mě naopak brejknul na 5:4 a díky tomu druhý set vyhrál,“ mrzelo Mináře. „Byl to parádní zápas na konci

přípravného období, bohužel se špatným koncem. Vlastně tak dopadl celý zápas s Přerovem: vyrovnaná bitva, ale s nešťastným koncem...“

Výborný zápas přinesla bitva Melzera s Istominem, kterou však Rakušan v barvách I. ČLTK prohrál. Uzbek se totiž představil ve skvělé formě, kterou pak potvrdil i ve finálové bitvě s Berdychem a také v prvních zápasech letošního roku.

Neutrálně hodnotil extraligové vystoupení i manažer klubu Vladislav Šavřda. „Není to úspěch ani neúspěch. Ve třech zápasech jsme měli šanci, ale všechna tři utkání nakonec dopadla obráceně,“ řekl a pokračoval: „Musím extraligu hodnotit v kontextu toho, že nejsme ochotni vyřazovat

z týmu naše hráče na úkor zahraničních posil. Dlouze jsme zvažovali, jestli vedle Melzera angažovat ještě někoho dalšího, ve hře byli Lucemburčan Muller nebo Slovinec Zemlja, ale konečné rozhodnutí výboru znělo NE. De facto bychom tím vyřadili z týmu Honzu Mertla, který odehrál výbornou sezonu, nebo vítěze Davis Cupu Iva Mináře, anebo Honzu Hernycha, který pro klub žije a v extralize nikdy nezklamal. A to jsme prostě nemohli udělat. Stejně tak jsme při nečekané absenci Ivetty (Benešové) chtěli dát šanci sestřím Plíškovým, které už byly na hranici první světové stovky, místo abychom sháněli hráčku o pár příček lépe umístěnou,“ vysvětluje Šavřda s dovětkem, že i peníze za případnou posilu (která by navíc vyrovnaný zápas vůbec nemusela

ovlivnit) lze utratit smysluplnějším způsobem. Stejnou cestou chce jít klub i v nejbližších letech. „Před případných úspěchem v extralize dáme přednost tomu, aby třeba už příští rok dostal šanci někdo z mladých hráčů, například Robin Staněk nebo Marek Routa.“

Výsledky – semifinálová skupina B (Přerov): I. ČLTK – Liberec 6:3, Přerov - I. ČLTK Praha 5:4 (Rybáriková – Hradecká 6:0, 2:6, 3:6, Rosol – I. Minář 4:6, 6:4, 7:5, Voráčková – Krist. Plíšková 7:6 (2), 6:4, Copil – Hernych 6:7 (5), 3:6, Istomin – Melzer 6:3, 7:6 (4), Sijsling – Mertl 3:6, 6:3, 7:6 (3), Rybáriková, Voráčková - Krist. Plíšková, Hradecká 6:4, 2:6, 7:10, Istomin, Rosol – I. Minář, Jebavý 4:6, 6:1, 10:4, Sijsling, Copil – Melzer, Mertl 7:6 (4), 5:7, 4:10.

Vedení I. ČLTK a trenéři v roli diváků v Přerově

Karolína Plíšková a Roman Jebavý

Jan Vacek: Trenéřina není chození do zaměstnání Spolupráce, spolupráce a skauting

Od podzimu je sportovním ředitelem I. ČLTK bývalý daviscupový reprezentant JAN VACEK (35). V roli šéfa sportovního úseku by měl uvést do praxe novou koncepci přípravy špičkových hráčů všech kategorií, respektive usilovat o její zlepšení a maximální profesionalitu. Jedním z prvních kroků je plný úvazek kondičního trenéra Pavla Jandy.

Co je pro vás v nové roli největší novinka?

„Že musím daleko víc proniknout do chodu klubu, abych se mohl pokusit některé věci změnit a zlepšit. Pochopitelně mluvím hlavně o sportovní stránce, i když kompetence se někdy překrývají. Ale moje parketa je sportovní příprava a vše, co s ní souvisí.“

S kým se nejvíc radíte?

„Se všemi trenéry, ale nejvíc asi s Jardou Jandusem, který zůstává šéftrenérem a od něhož jsem načerpal spoustu rad. A stále mám blízko k hráčům, především k Honzovi Hernychovi; je to inteligentní kluk, který bere Štvanici jako klub svého srdce, takže i s ním o některých věcech často mluvím.“

Jak se vám změnila pracovní náplň proti původní výhradně trenérské profesi?

„Pořád jsem na plný úvazek trenér, ale přibyla mi další práce. Snažím se přicházet do klubu dřív a odcházím později než v minulosti, abych všechno zvládal. Pomáhá mi, že mám méně svěřenců, například Lukáš Vrňák odjel studovat do Ameriky, totéž Kuba Eisner, i Tomáš Pitra se víc věnuje škole, takže na dvorci trávím méně hodin než dřív. Moje představa však je, že ředitelování se člověk věnuje čtyřicet hodin denně.“

Co vám dává nejvíc zabrat?

„Hodně času jsem strávil úvahami nad maximálním propojením tenisového tréninku s kondičním a s rehabilitací, respektive péčí fyzioterapeuta, a co nejužší spolupráci všech zainteresovaných. Největší rezervy vidím v kondiční přípravě a v co nejlepší komunikaci všech trenérů. Musíme být opravdu tým, který bude společně pracovat na tom, aby se hráčům vyhýbala zranění, aby byli co nejlépe připraveni, aby se zlepšily jejich pohybové schopnosti atd. Prvním krokem je to, že (kondiční trenér) Pavel Janda nastoupil na plný úvazek, to je v klubu s tolika špičkovými hráči naprostá nutnost.“

Připravil jste nebo připravujete nějakou novou koncepci?

„Koncepcie byla první věc, kterou jsem musel udělat. Zatím je formulovaná spíš obecně a je otevřená dalšímu dopracování a konkretizaci.“

Zavedl jste nějakou i nějakou novinku?

„Plánuji založit složky všech hráčů, ve kterých by byly veškeré dokumenty, které se jich týkají; tzn. nejen výsledky, ale i anamnéza, fyzické testy, program, čerpané finance atd. Abychom byli neustále v obraze a věděli o hráčích vše.“

Co je podle vás potřeba (nejvíc) zlepšit?

„Chtěl bych mít co nejlepší přehled o talentovaných mladých hráčích kategorie minitenis, babytenis a mladších žáčích u nás. Musíme je aktivně hledat a nabízet jim možnost tréninku v našem klubu. Skauting je potřeba zlepšit, je to cesta jak přivést do I. ČLTK nadějně hráče, kteří by v menším klubu neměli takové podmínky k rozvoji.“

Dal jste si nějaký konkrétní cíl, kterého byste rád v dohledné době dosáhl?

„Chtěl bych hráčům nabídnout maximální možné zajištění, aby měli šanci prosadit se ve vrcholovém tenise. Je moje zodpovědnost, abychom to dokázali. A samozřejmě si přeju, aby se někdo z juniorů v nejbližší době výrazně prosadil ve světovém tenise.“

Máte i nějaký »malý« cíl, například přivést do I. ČLTK nějakého trenéra nebo hráče?

„Znám trenéra, kterého bych chtěl na Štvanici přivést, ale v tuto chvíli je spolupráce asi nereálná. A rád bych perspektivně zapojil do práce v klubu Honzu Hernycha.“

A propos: co vaše trenérské vzdělání?

„Mám trenérskou dvojku a bohužel momentálně není prostor, abych se přihlásil na studium jedničky, i když je to můj cíl. Zatím se snažím o samostudium a čerpám z rad

zkušenějších kolegů. Mimochodem jsem teď přečetl Vnitřní hru tenisu, která mě velmi zaujala.“

O čem je?

„Nezaobírá se ani tak technickými aspekty hry, jako spíš tím, co se děje v hlavě hráče. Ukazuje, jak překonat některé bloky a jak se zlepšit mentálně.“

S jakými hráči teď pracujete a kolik hodin denně jste na dvorcí?

„Věnuju se především Marku Routovi, jehož však bohužel neustále trápí zranění... I proto jsem si uvědomil, jak je důležité zapojit do tréninkového procesu fyzioterapeuta a kondičního trenéra. To je typický příklad toho, kde jsou rezervy. Někdy je to i důležitější než to, co se děje na kurtu, protože zdraví je naprostá priorita. Pokud tenista nevydrží celou sezonu v plné zátěži, aniž by ho zradilo zdraví, snižuje to reálné předpoklady, že se výrazně prosadí, byť by byl sebetalentovanější.“

Když jste teď v roli šéfa, uvědomujete si, že může přijít chvíle, kdy se budete muset ke kamarádům chovat nekamarádsky stroze?

„Uvědomuju. S lidmi, kterých si člověk váží a má je rád, se případné problémy vždycky řeší špatně, ale uhnout se před tím nedá, protože dělat kompromisy je kontraproduktivní. Takže pokud taková situace přijde, budu se s ní muset vypořádat.“

Na jaké úrovni je tedy nyní sportovní příprava na Štvanici?

„Na velmi dobré, ale může být na ještě lepší. Je to zčásti otázka peněz; například moje ideální představa je, že kondiční trenéři budou v klubu dva a fyzioterapeut bude k dispozici každý den. A co není otázka peněz, to je v některých případech nutná změna přístupu nebo myšlení, protože systém je určitým způsobem zajištěný a každý se změnám většinou brání, ať vědomě nebo podvědomě. Trenérská práce se nedá brát jako chození do zaměstnání, člověk tím musí žít, stejně jako hráči.“

Vivus

Domy plné života

Skvělé bydlení na dobré adrese

k nastěhování

**NAVŠTIVTE
vzorový byt**

Pankrác

Luxurní obytné domy s jedinečnou dopravní obslužností a velkorysou občanskou vybaveností přímo u stanice metra Pankrác.

tel. 724 816 176

www.vivus.cz

Aréna VYSOČANY

léto 2013

Originální design a kvalitní provedení v prudce se rozvíjející oblasti Vysočan, vedle O2 Arény, obchodního centra Galerie Harfa a metra Českomoravská.

Kamýk

zkolaudováno

Klidné bydlení blízko přírody, s dobrou dostupností a občanskou vybaveností, kterou ještě rozšířil supermarket přímo v projektu.

B3 Pankrác

NOVÉ MODERNÍ KANCELÁŘSKÉ PROSTORY
NEW MODERN OFFICES

Nové moderní kancelářské prostory standardu "A"
k dlouhodobému pronájmu v atraktivní lokalitě pražského Pankráce, přímo na sjezdu z magistrály a hned vedle stanice metra Pankrác.

tel. 606 713 688 www.b3pankrac.cz

JONES LANG
LASALLE

CUSHMAN &
WAKEFIELD
Global Real Estate Solutions

+420 222 222 101

+420 234 603 603

Iveta před tréninkem na Štvanici s Petrem Šavrdou

Iveta Benešová: Operace (pokud možno) NE

Chvilé štěstí i rozpaků a smutku prožívala na podzim IVETA BENEŠOVÁ (30). Když říkala na zámku Laxenburg životní ano Jürgenovi Melzerovi, určitě aspoň na pár dnů zapoměla na zdravotní trable s ramenem, které jí znepříjemňují poslední měsíce kariéry. Od loňského US Open neodehrála jediný zápas a absolvovala řadu vyšetření u specialistů, dokonce měla termín operace. Nakonec zkusila znovu konzervativní cestu rehabilitace a věří, že se už brzy na turnaje vrátí.

Bolesti levého ramene cítila delší dobu, ale od loňského turnaje ve Stuttgartu tušila, že jí mohou znepříjemnit život mnohem víc. Musela ubrat v tréninku, na každém turnaji vedla její první cesta za fyzioterapeutem a brzy navštívila i Pavla Koláře. Cvičení však nepomáhalo, rameno bolelo dál. Magnetická rezonance ukázala poškození kloubu a bicepsově šlachy, profesor Kolář však operaci nedoporučil.

„Znamenalo by to nejméně půlroční pauzu, spíš delší, a to jsem samozřejmě nechtěla. Rameno ale pořád bolelo, po US Open jsem kvůli tomu ukončila

sezonu. Nemělo cenu hrát dál. Byla jsem u dalších specialistů, abych slyšela víc názorů; v Berlíně, ve Vídni, v Linci, v Praze, v New Yorku... Tam už jsem si dokonce domluvila termín operace – na prosinec u doktora Altcheka, který operoval Šarapovovou a Haase. Nakonec jsem to ale znovu přehodnotila a raději pokračovala v pravidelném cvičení a rehabilitaci.“

Na Australian Open odletěla Iveta jen jako divačka a doprovod manžela, pilně však rehabilitovala pod dohledem Jürgenova fyzioterapeuta.

Pokračuje i v Praze, kde začala už první týden v únoru s lehkým tréninkem. „Cítím to pořád, ale bolest je o něco přijatelnější. Nesmím však vynechat jediné cvičení,“ říká s nadějí v polovině února po jednom z tréninků s Petrem Šavrdou, jehož angažovala jako sparingpartnera; s trenérem Martinem Fassatim spoluprací na podzim ukončila, perspektiva byla kvůli zdravotním patáliím velmi nejistá.

„Jestli se to opravdu trvale zlepší, chci zkusit hrát. Ale pokud mě bude bolest omezovat, nemělo by to smysl. Na špičkové úrovni nejde hrát s bolestí nebo jakýmkoli omezením. Mrzí mě to hlavně proto, že jsem loni sezonu moc dobře začala, ale pak to šlo kvůli rameni do ztracena,“ říká Iveta, která se na jaře vešla i do první čtyřicítky.

V lednu požádala WTA o chráněný žebříček. Až se vrátí, bude se na turnaje přihlašovat jako 63. hráčka světa – takový žebříček měla po US Open. Záchranný pás platí pro osm turnajů po návratu. Pokud to těm, kteří se vrací po zranění, nestačí k uhraní několika dobrých výsledků a zisku dostatečného počtu bodů, musejí se snažit vydrapat nazpět mezi elitu z dolních pater.

„Snažím se nemyslet na to, že bolest třeba nepřejde, i když úplně růžové to není. Uvidím během příštích týdnů,“ říká Iveta. Čas od času prý už přemýšlí o tom, co bude dělat, až jednou s tenisem skončí.

„Pár nápadů už mám, ale prozrazovat je nechci,“ usmívá se, nicméně pak přece jen dodá: „Tenis z toho určitě nevypouštím. Je to jediná věc, o které opravdu něco vím, takže neříkám, že nebudu chtít někomu předat zkušenosti. Ale bavily by mě i jiné věci, třeba móda...“

V prvních týdnech letošního roku si však půvabná tenistka I. ČLTK hrála spíš na architektku – to když dolažovala dispoziční řešení nového bytu ve Stodůlkách, kam by se měli s manželem Jürgenem v létě nastěhovat. „Je to jen o pár set metrů dál, než bydlím teď. Ten byt bohužel není větší, ale má prostornější terasu a je šance, že bychom ho mohli zvětšit propojením se sousedním. Kdyby se to povedlo, byl by perfektní,“ říká Iveta s dovětkem, že se zatím nerozhodli, kde chtějí žít.

„Chvilí jsme ve Vídni a chvíli v Praze. Ale jsem ráda, že se tady Jürgenovi doopravdy líbí a že si rozumí s mými kamarády a známými.“

ADVANTAGE CARS TAKÉ MILUJETE VÝZVY?

Milan Vopička je majitelem společnosti Advantage Cars, která se specializuje na prodej luxusních vozů. Jeho práce je i jeho velkým koníčkem. Je perfekcionista a profesionální přístup všech zaměstnanců společnosti je díky tomu samozřejmostí; v Advantage Cars jsou připraveni plnit i ty nejneobvyklejší požadavky a přání zákazníků. V podnikání uplatňuje i zkušenosti a návyky z tenisu, kterému se v mládí věnoval vrcholově. I proto bude Advantage Cars v příštích dvou letech hlavním sponzorem květnového ATP Challengeru mužů Prague Open by Advantage Cars. A právě proto jsme mu položili několik otázek.

Proč jste se rozhodl stát se hlavním sponzorem Prague Open 2013 a 2014?

„Už v minulých letech jsem byl jedním z partnerů turnaje, respektive jsem zajišťoval limuzínový servis pro hráče a VIP hosty. Před několika měsíci jsem se po rozhovoru s panem Šavrdou rozhodl dosavadní podporu rozšířit a I. ČLTK, svému domovskému klubu, a štvanickému turnaji tím pomoci.“

Pořád hrajete tenis?

„Bohužel jen výjimečně. Procházím obdobím, kdy veškerou energii musím směřovat k podnikání. Vkládám tedy naděje do svých dvou synů a věřím, že právě díky klubu z nich vyrostou dobří tenisté.“ (usmívá se)

Vaše firma je známa širokou nabídkou luxusních vozů – od kdy vlastně Advantage Cars působí na českém trhu?

„Před osmnácti lety se mi povedlo velmi výhodně koupit nové BMW v Německu. Jako bývalý profesionální tenista jsem měl kolem sebe hodně přátel, kteří mé auto obdivovali, a především – díky nízké pořizovací ceně si obdobné vozy začali mým prostřednictvím objednávat. Jelikož jsem často jezdil na různé evropské turnaje, měl jsem možnost hledat vhodné vozy, které bych jim případně mohl nabídnout. Od toho byl jen krůček k současnému podnikání.“

Takže jste začínal sám?

„Ano. Výběr auta, koupi, dovoz, přihlášení a finální prodej, to všechno jsem tehdy zařizoval úplně sám. Postupně to samozřejmě začalo být neúnosné, a tak vznikla společnost Advantage Cars. Nyní už máme celkem šestačtyřicet zaměstnanců a tři provozovny s prodejem zhruba pěti set vozů ročně.“

Loni v létě jste otevřel nový pražský showroom, že?

„Byl to zatím největší krok mého života. V Praze-Vysočanech jsem koupil objekt o velikosti 6 200 metrů čtverečních s velkým dvoupatrovým showrooomem, servisem, lakovnou, ruční myčkou, garáží a velkou parkovací plochou.“

Zřejmě se díky podnikání setkáváte s mnoha zajímavými lidmi?

„To je pravda, je to příjemná součást mé práce. Mohl bych zmínit jednoho zákazníka z Moravy, který od nás má už několik supersportů. Pokaždé vyžaduje, abych mu vůz přivezl osobně a potom mě vezme svým soukromým letadlem do Prahy. Nezřídka se také stává, že sháníme určitý unikátní vůz a máme na to jen několik málo hodin. Často to bývá dárek k různým výročí nebo narozeninám. To je pro nás pokaždé velká výzva.“

Relax. Bez sluchátek neudělá Sandro ani krok.

Alessandro Ricci:

Hokej nebyl fér

Žádná přehnaná ctižádost a vidina velké kariéry, ale prostá rodičovská touha představit synovi co nejvíc sportů a nechat ho, aby si sám vybral – tohle stálo na začátku kariéry ALESSANDRA RICCIHO (15), loni domácí jedničky mezi staršími žáky. Maminka Irena, v mládí sama aktivní sportovkyně, vybrala Sandrovi ideální cestu.

V pěti letech už lyžoval a závodil na snowboardu, zkoušel bojové sporty, na Spartě hrál hokej. „Chtěla jsem, aby si vyzkoušel, co ho bude bavit. Viděla jsem, že je pohybově nadaný, všechno se učil rychle a pohyb všeho druhu ho bavil a dělal mu radost. Proto jsem ho směřovala ke sportu,“ vysvětluje paní Ricci. Sama začala hrát tenis až v dospělosti a zalíbil se jí. A tak i Sandro od šesti let zkoušel první forhendy v malém klubu nedaleko hotelu Olympik, zpočátku jedenkrát týdně.

„Měl jsem štěstí na první trenérku paní Renatu Vodičkovou, dala mi dobré základy. Ale rozhodující

bylo, že hokej mě zklamal, naštvál. Měl jsem ho rád, docela mi šel, hrál jsem se staršími kluky, ale na Spartě to prostě nebylo fér. V devíti jsem to kvůli problémům s trenéry zabalil,“ říká Sandro a přidává, že ani na kurtech neměl zpočátku na různých ustláno. „Když mi bylo sedm osm, pořád jsem prohrával, přestávalo mě to bavit. Pak jsem ale přišel na Štvanici – to díky panu Jandusovi, protože jsem hrál hokej s jeho syny – a začal se zlepšovat.“

Po příchodu do I. ČLTK byl Ricci jen jedním z mnoha kluků, kteří zkoušeli, co dokážou. Veškerou přípravu mu platila maminka,

kteřá prý i pražský byt vybírala s ohledem na dostupnost sportovišť: od Parkhotelu je to blízkočko na Štvanici i na Spartu, hokejová arena je za rohem, školka i škola pár kroků...

Jakmile se Sandro začal zlepšovat, začínal mít privilegia talentovaných dětí. „Prvním rokem v mladších žácích se mi začalo dařit, udělal jsem pár dobrých výsledků, i na turnajích, až jsem byl postupně nejlepší v ročníku,“ popisuje a říká, že mu pomohla i důvěra trenéra Luboše Štycha. S přechodem do starších žáků se mu začal trenérsky věnovat Pavel Zádrapa, a to byl další pozitivní impuls.

IN Karta

Jezděte vlakem výhodněji

Vítězný míček pro cestování vlakem

S In-kartou ušetříte na jízdném a získáte další výhody!

Více na www.cd.cz/inkarta

České dráhy, Váš osobní dopravce

www.cd.cz ☎ 840 112 113

Pilování volejů pod dohledem trenéra Daniela Vaňka

„Vdělím mu za hodně; dbal na techniku, zlepšil mi forhend i bekhend, zkrátka mi moc pomohl. Taky jsem postupně získával herní zkušenosti a sebevědomí. Navíc jsme si výborně rozuměli a cítím k němu velkou důvěru. I proto s ním chci aspoň občas hrát i teď, když už jsem přešel k panu Vaňkovi,“ říká Sandro. Co na jeho slova Pavel Zádrapa? „Těší mě, co Sandro říká. Je pravda, že vylepšil bekhend a líp dotahuje údery. Taky je »rozšvihal«, zvýšil agresivitu, víc mu to lítá. Co je zajímavé, že hraje líp na turnajích v zahraničí než doma,“ usmívá se trenér.

Pokud jde o tréninkové objemy, ještě nedávno držela paní Ricci syna zkrátka se slovy, že všechno má svůj čas. Teď už Sandro začíná tenisu dávat víc. „Dvakrát týdně hraju dvouřázkově a dělám i kondici; skupinově i individuálně pod dohledem Pavla Jandy,“ popisuje Ricci, jemuž prý i ve škole vycházejí vstříc. „Chodím do devítky Fakultní základní školy

umělecké a sekretářkou ředitele je tam moje první trenérka paní Vodičková. I pan ředitel Kettner hraje tenis, takže jsem ve správné škole.“

O jeho kariéru pečují stále nejvíc maminka. Díky volnému zaměstnání tlumočnice si může organizovat čas a podle potřeby se Sandrovi věnovat. „Na cestování je to náročné, ale kdo má rád tenis a nějaké finanční zázemí, určitě to pro své děti rád udělá,“ říká paní Irena. Aktuálně řeší se synem školu. „Sandro půjde na střední, ale prioritou vidíme v tuhle chvíli v tenise. Školu může dělat i později a prodloužit si mládí. Takže studium ano, ale individuální plán, aby nebyl ve stresu a stíhal obojí,“ říká a k perspektivám syna dodává: „Když se bude pořad zlepšovat, budu ho v kariéře ráda podporovat. A pokud ta perspektiva nebude až tak růžová, ať se sám rozhodne, co dál. Nejdůležitější je, aby ho to, co bude dělat, bavilo a naplňovalo, ať už bude hrát tenis, trénovat nebo chodit do zaměstnání.“

Teď má Sandro před očima první možnost. Chce hrát tenis, už mu obětoval hodně. Touží se prodat do Top 50 juniorského žebříčku ITF – to je jeho cíl pro příští měsíce. Aby na něj dosáhl, o to se snaží pod vedením trenéra Daniela Vaňka. „Za těch pár měsíců mi zlepšil servis. Podání je razantnější, víc do něj skáču a můžu se na něj víc spolehnout. Teď pracujeme i na koncentraci, abych neměl výpadky, které mě dřív potkávaly. Někdy jsem první sety odevzdával,“ popisuje mladík, jemuž se líbí tenis Djokoviče a Nadala. „Na Djokovi obdivuju dravost. Hraje rychle, nebojí se. U Nadala mě zase fascinuje jeho neskutečná bojovnost.“

Sandro ale žádným obraněm není, naopak. Snaží se hrát aktivně a výměny sám ukončovat. „Rád jdu i na síť, začínám mít jistotu při volejích i ve smečích,“ říká zimní mistr republiky a loňská domácí jednička mezi staršími žáky.

Loni v lednu si zahrál i čtvrtfinále neoficiálního mistrovství světa jednotlivců ve francouzském Tarbes a má na to pěknou vzpomínku. „Byla tam nádherná atmosféra, dost diváků, dokonce jsem měl fotku v novinách a po zápase se musel podepisovat na velké tenisáky a fotit s nějakýma holkama,“ směje se prvním záchvěvům popularity. Další příjemné chvíle prožil loni při ME jednotlivců v Plzni. „To byl superturnaj a k tomu velká legrace. V semifinále mi bohužel všechno pokazila horečka, prohrál jsem s Tsitsipasem, kterého jsem o dva týdny dřív porazil na Sommer Cupu 6:0, 6:1...“

Zdá se, že v patnácti letech má Alessandro Ricci našlápnuto k úspěšné kariéře. Zlepšil přístup, získává sebevědomí, má dobrého trenéra, zázemí velkého klubu a v zádech velkou oporu – maminku. Možná by potřeboval jedině: o pár centimetrů vyrůst. „Táta má sto osmdesát, tak snad se ještě vytáhnou,“ říká s úsměvem mladík, jehož snem je probít se jednou do Top 10. Už teď má první smlouvu – se značkou Head. Dostává od ní rakety, oblečení, tenisky, výplety... „Raket potřebuju pět za sezonu. A protože jsem vztekoun, loni jsem jednu zničil. Vlastně dvě. První mi vyletěla z ruky při podání, tu druhou jsem potrestal,“ směje se talentovaný mladík, který si moc dobře uvědomuje, kdo mu k rozjeté kariéře pomohl nejvíc. „Bez mamky bych určitě nebyl tam, kde jsem. Věnuje mi spoustu času, jezdí se mnou a za to jsem jí vděčný.“

SAFINA

Ekologické
ZPRACOVÁNÍ

VÝROBA A RECYKLACE

DRAHÝCH A NEŽELEZNÝCH

KOVŮ

SAFINA, a.s. již od roku 2002 ve spolupráci s Chemoprojektem, a.s. a International Lawn Tennis Club of the Czech Republic podporuje činnosti a projekty **Nadačního fondu dětského a juniorského tenisu**

Hlavní cíle nadačního fondu jsou:

- rozvoj a podpora dětského a juniorského tenisu
- rozšiřování tenisové členské základny
- podpora mládežnického tenisu na výkonnostní a vrcholové sportovní úrovni

Vybrané podporované projekty nadačního fondu:

- tradiční mezinárodní turnaj ITF – SAFINA CUP pořádaný na dvorcích I.ČLTK Praha
- turnaje SAFINA MINI CUP pro kategorii dětí
- tenisové akademie
 - I. stupeň – spolupráce se ZŠ Hostýnská – vyhledávání talentů a všeobecná příprava
 - Travelling team vrcholových hráčů juniorské kategorie

SAFINA, a.s.

Videňská 104, Vestec, 252 42 Jesenice
Tel: +420 241 024 111, Fax: +420 241 024 292
e-mail: info@safina.cz, www.safina.cz

Podporujeme juniorský tenis

Největší úspěchy hráčů I. ČLTK

Ženy a muži

Lucie Hradecká

členka vítězného týmu pro Fed Cup 2012, finalistka Turnaje mistryň ve čtyřhře v Istanbulu (USD 4 900 000), vítězka v Lucemburku (USD 220 000, s Hlaváčkovou), finalistka mixu na Australian Open (s Čermákem) vítězka dvouhry WTA v Kuala Lumpur (USD 235 000), poprvé v kariéře průlom do Top 100 na žebříčku WTA
2. kolo Australian Open, poprvé v Top 100
vítězka čtyřhry HM ČR 2012
semifinalista ATP Challengeru v Taškentu (USD 125 000) a Eckentalu (30 000)
vítěz ITF Futures v Rožnově pod Radhoštěm (USD 10 000), finalistka v Opavě, vítěz HM ČR 2012 ve čtyřhře (se Šátralem)
finalista ITF Futures v Rožnově (USD 10 000), vítěz HM ČR 2012 ve čtyřhře

Karolína Plíšková

Kristýna Plíšková
Martina Borecká
Jan Mertl
Roman Jebavý

Jan Šátral

Junioři a juniorky

Robin Staněk

Marek Routa

Jesika Malečková

Tereza Martincová

Miriám Kolodziejová

Jaroslav Vondrášek

Alessandro Ricci

vítěz ITF 2 v Novém Sadu, finalistka ITF 2 Moser Czech Junior Open
čtvrtfinalista ITF 2 Moser Czech Junior Open
semifinalistka dvouhry a vítězka čtyřhry ITF ve Vendryni (USD 15 000)
finalistka dvouhry i čtyřhry na HM ČR žen 2012
finalistka HM ČR dorostu
vítěz čtyřhry HM ČR dorostu
finalista dvouhry Nike Junior Tour Masters 2012 v Prostějově

Žáci a žákyně

Markéta Vondroušová

finalistka Nike Junior Tour Masters 2012 v Prostějově, vítězka dvouhry a čtyřhry TE 3 v Milovicích, finalistka dvouhry a vítězka čtyřhry TE 2 kat. U16 v Milovicích, semifinálka dvouhry a finalistka čtyřhry TE 1 kat. U14 v Tarbes, vítězka HM Evropy družstev 2013, oceněna jako Kanáří naděje 2013 – oblast Praha

Tadeáš Paroulek

Daniel Velek

Radka Bužková

Monika Běhounková

Ondřej Štyler

finalista TE 2 kat. U14 v Milovicích a turnaje ČTS kategorie A ve Vestci
semifinálka HM ČR 2013
semifinálka Nike Junior Tour Masters 2012 v Prostějově
finalistka turnaje ČTS kat. A v Liberci, finalistka čtyřhry HM ČR 2013
semifinálka Nike Junior Tour Masters 2012 v Prostějově, vítěz čtyřhry turnaje ČTS kat. A ve Vestci
člen vítězného týmu pro Junior Davis Cup v Pelhřimově, vítěz dvouhry a čtyřhry na turnaji ČTS kat. A v TK Neridě, vítěz dvouhry a čtyřhry HM ČR 2013 a Přeboru Prahy mladšího žactva
finalista Přeboru Prahy mladšího žactva, semifinálka HM ČR 2013
vítězka dvouhry a finalistka čtyřhry HM ČR 2013, vítězka dvouhry a čtyřhry turnaje ČTS kat. A v Chebu, členka bronzového týmu pro HM Evropy 2013
finalistka dvouhry a vítězka čtyřhry na Přeboru Prahy mladšího žactva
1. hráčka ročníku 2002

Jonáš Forejtek

Štěpán Trunečka

Vanesa Nikolovová

Adéla Vašíčková

Denisa Hindová

Zimní vítěz Lukáš Klír

První turnaj vyhrál už v pěti letech – přebor Západočeského kraje. Teď, v devíti letech, si LUKÁŠ KLÍR odnesl zatím poslední triumf: stal se vítězem série turnajů I. ČLTK Praha Cup by Tecnifibre v kategorii babytenisu. Lukáš je ze Sokolova, kde jako čtyřletý s tenisem začal. „Když jsme hráli na dovolené s tenisem, pořád nám bral rakety, že chce hrát taky,“ usmívá se tatínek Miroslav. A tak Lukáš dostal šanci – první lekce tenisu. Pokračoval v tenisové školičce TK Sokolov u Romana Fišera a následně pod dohledem trenérky Hany Jedličkové. S ní hraje v Sokolově dodnes, ale každý (prodloužený) víkend tráví už půldruhého roku na Štvanici. „Na doporučení pana Fišera jsme přijeli na I. ČLTK na nábor a pan Pecha si Lukáše vybral. Takže o víkendech se ze mě stává

řidič a kompletní pečovateli o Lukáše,“ usmívá se pan Klír. Lukáš už má i své velké soupeře. Třeba Matěje Laibla. V prvním štvanickém finále ho porazil, ve druhém prohrál. „Taky Vojtu Buriana a Davida Papouška, ale ti jsou o rok starší,“ připouje talentovaný tenista. Nejráději prý hraje na tvrdých kurtech a aktivně. „Můj nejlepší úder je asi forhend,“ říká a dodává, že jeho vzorem je – kdo jiný? – Federer. „Líbí se mi, jak jde nohama do podání. Taky bych jednou chtěl vyhrát všechny grandslamy,“ říká odhodlaně třeták ZŠ v Sokolově, který zatím nosí samé jedničky. Platí to i o tenise. „Hlavně abych byl zdravý a mohl hrát. Kvůli nemoci mi třeba utekl čtvrtý turnaj zimní série na Štvanici,“ posteskuje si.

Karolína Plíšková

Jan Mertl

Lukáš Klír s pohárem za vítězství

Kája, Štěpán a Adéla (zleva) se shodují: na Štvanici jsme dobrá parta

S paní Zemanovou je to těžký, je přísná aneb Adéla a spol. jsou parta

Letos jim bude teprve dvanáct, ale v I. ČLTK už zapustili kořinky. ADÉLA VAŠÍČKOVÁ, KAROLÍNA MLEZIVOVÁ i ŠTĚPÁN TRUNEČKA patří k nejmladším nadějím nejstaršího českého klubu; na Štvanici hrají už nejméně čtyři roky, od chvíle, kdy začali vyhrávat první zápasy. V soutěžích družstev v minitenisu ještě každý patřil jinam, ale od kategorie babytenisu už válčí společně. A ve svém ročníku patří mezi nejlepší.

Adéla, jejíž trenérkou je Magda Zemanová, byla na konci roku 7. hráčkou ročníku 2001 na domácím žebříčku, Karolína, které se trenérsky věnují Pavel Zádrapa a Luboš Štych, jen o tři příčky za ní. Štěpán, jehož vede Pavel Zádrapa, byl zase sedmý mezi chlapci.

„Všichni mají perspektivu a díky tomu i maximální podporu klubu. Za velice výhodný paušální roční poplatek mohou trénovat (pod dohledem trenérů) každý den a využívat klubové hodiny kondiční přípravy i regeneraci,“ říká vedoucí trenér školičky Jan Pecha, pod jehož dohledem dělali na Štvanici všichni tři první krůčky a absolvovali nejeden letní kemp. „Líbí se mi, že se snaží možnosti, které jim klub nabízí, maximálně využívat. Jsou tady každý den a tenis je baví, to je první předpoklad úspěchu.“

Adélka si vzpomíná, že proti Karolíně hrála poprvé už v roce 2006 a Kája přitakává: „Prvně jsme se potkaly při turnaji na Zbraslavi a na Štvanici jsme se sešly v prvním roce babytenisu. Se Štěpánem jsem byla druhý rok v A družstvu, vyhráli jsme přebor Prahy a pak i domácí mistrovství. Áďa hrála v béčku, to jsme porazili ve finále Prahy.“

Všichni říkají, že mají na Štvanici hodně kamarádů. „Jsem opravdová parta, i proto se mi tady líbí,“ tvrdí Kája a na otázku, kdo jsou všichni ti kamarádi, začne vyjmenovávat: „Áďa, Štěpán, Dáša (Vidmanová), Pepa (Truhlář), Sofie (Nováková), Milan (Durovič)... I jejich mladší sourozenci. Vycházíme spolu moc dobře. Taky jsou tady fajn trenéři a hodně kurtů.“

Zatímco Karolína přišla do I. ČLTK na doporučení přátel rodičů, kteří na Štvanici také vozili dceru, Štěpán přestoupil z TJ Spojie, kde jako čtyřletý začínal, a Adéla ze Sparty; její maminka Andrea tam trénovala nejmenší děti ve školičce. Teď jsou obě na Štvanici. „Je to tady lepší. Moc příjemný lidi a hodně kamarádů,“ má jasno Adéla. Ještě nedávno mydlila snad denodenně do odrazové stěny, anebo hrávala se Štěpánem na minidvorci na střeše malého centru. „Teď už hraju na zdi jen výjimečně. Mám víc tréninků a mamka nechce, abych to s hraním přeháněla,“ vysvětluje.

Všichni tři si pochvalují trenéry a Adélka si na oko povzdychne: „S paní Zemanovou je to těžký, tréninky jsou dřina, je přísná. Ale spravila mi forhend, měla jsem ho namrzlej,“ směje se dívka, které prý občas mluví do (tenisové) duše i strýc Robert Krechler, úspěšný trenér, který působil i u daviscupového týmu. „Spíš mi radí věci okolo. A taky říká, že bych měla víc jíst,“ usmívá se.

Přísní jsou prý i Luboš Štych a Pavel Zádrapa. „Pan Zádrapa se mnou hodně probírá techniku, pan Štych spíš taktiku,“ říká Karolína a těší ji, že vylepšila bekhend: „Dřív jsem ho pořád obíhala na forhend, ale už mi to víc letí a věřím mu. Teď naopak pracujeme na forhendu.“ A za všechny tři shrnuje, co by měli dělat líp: „Do regenerace moc nechodíme, skoro vůbec. To je asi trochu chyba. Ale já si doma dávám saunu nebo horkou vanu, tak mám regeneraci doma. Na kondici chodím, třikrát týdně na skupinovou a někdy i sólově, třeba o prázdninách.“

Na Štvanici tráví všichni spoustu času. Každý den je hned po škole rodiče přivázejí na odpolední tréninky. „O prázdninách tu býváme i celé dny, ale nuda tady není. Povidáme si, hrajeme hry, máme iPad nebo tablet. Jenom je škoda, že v zimě nemůžeme na zeď,“ říká Karolína.

Každý z nich má i tenisové sny. Ty blízké, i ty velké. „Všichni většinou říkají, že chtějí vyhrát grandslam. Ale to je zatím opravdu jenom sen, k tomu chybí ještě hodně let dřiny a taky štěstí. Teď bych třeba ráda vyhrála mistrovství republiky,“ říká Karolína a Štěpán s Adélou jsou na tom podobně. „Chtěl bych vyhrát mistrovství mladších žáků,“ přeje si Štěpán, jehož vzorem je Federer. „Hraje moc pěkně a u žádného úderu se nemele,“ použije legrační slovíčko a pak dodá: „Taky se o to snažím.“

Když chybí slušnost...

Na některé praktiky konkurence i na tendenční články v magazínu Tenis, který vychází za silné podpory prostějovského tenisu (a dnes už i Sparty), jsme si dávno zvykli a snažíme se na ně zbytečně nereagovat. Nicméně rozhovor s Petrem Luxou, sportovním ředitelem TK Sparta, otištěný v únorovém vydání, už byl příliš silnou kávu. Luxa, mimochodem sám bývalý hráč ze Štvanice, v něm totiž osočuje I. ČLTK, nadto na základě zcela nepravdivých a smyšlených údajů či domněnek. Přečtěte si některé citace...

„Hráčů a hráček, kteří k nám chtěli jít, je mnohem víc, šéfové klubu by se divili, a mohu říct i ti ze Štvanice, ale nechci ta jména říkat. Mnohé smlouvy jsou až nevolnické...“ „Nebylo by dobré, abych nahlas říkal jeho (Minářovy) důvody odchodu (ze Štvanice), ty by se asi špatně poslouchaly...“ „Hráčky a hráči z I. ČLTK, kteří přišli za námi, že chtějí jít na Spartu, se pak s našimi podmínkami vrátili a Štvanici nezbylo nic jiného, než jim dát vic.“

Podobné ataky, kádrování podmínek v I. ČLTK, vedení klubu nebo náznaky osočování najdete snad v každém čísle Tenisu. Sportovní ředitel I. ČLTK Jan Vacek proto napsal odpověď, kterou jsme po dohodě se spolujednatelkou Tenisu Stanislavou Burianovou odeslali do redakce s tím, že vyjde jako naše reakce na zmíněný rozhovor. Jednoduše nás netěší, když někdo rozšiřuje nepravdivé informace o našem klubu, které pak mohou negativně ovlivnit například mínění rodičů mladých hráčů. Reakci I. ČLTK, kterou Tenis neotiskl, ač to ústy pana Buriana přislíbil, si můžete v mírně zkrácené podobě přečíst na následujících stránkách.

Odpověď I. ČLTK Praha

V únorovém čísle časopisu Tenis vyšel rozhovor se sportovním ředitelem TK Sparta Praha Petrem Luxou pod titulkem Našli jsme spartánské srdce. Již podruhé v krátké době se v tomto magazínu objevil článek napadající I. ČLTK Praha, tentokrát ve formě tendenčně vedeného rozhovoru. Rád bych proto reagoval na některé »nepřesnosti«, které se v něm objevily.

Petra znám velmi dobře jako pracovitého hráče a trenéra a tyto vlastnosti ho zdobí i jako sportovního ředitele. V rozhovoru se ovšem bohužel projevuje také jako velmi schopný demagog. Nejde mi ani tak o první část, ve které si pochvaluje současný spartánský systém, mimochodem zčásti převzatý právě ze Štvanice po příchodu Dana Filja, který v našem klubu

působil. Výrazně diskutabilnější už je ovšem vyzdvihování úspěchů mládežnických týmů. Družstva Sparty a Prostějova vyhrávají soutěže za cenu toho, že i kluby, které by se mohly poprat o přední místa (TK Neridě, Plzeň, Valašské Meziříčí a další), jim musí posílat své nejlepší hráče. Týmové soutěže se tak zúží na soubor maximálně tří týmů, hráči odehrají méně kvalitních zápasů, a to rozhodně neprospívá rozvoji českého tenisu.

Individuální úspěchy mladých hráčů a jejich první místa v ročnících ukazují na to, že i na Štvanici máme fungující systém výchovy mládeže. Jména jako Staněk, Routa, Ricci, Kolodziejová, Vondroušová nebo Hindová a také čerstvé mistrovské tituly Forejtky a Nikolovové to jasně dokumentují. Zmiňuji zde pouze první hráče svých ročníků, nikoliv celou řadu dalších, kteří také zaujímají přední místa v domácích žebříčcích a jsou platnými členy reprezentačních týmů.

Za vysloveně lživé považuji Petrovo prohlášení o »nevolnických smlouvách«. Co si pod touto formulací představíte? Každý hráč má se Štvanicí smlouvu pro danou věkovou kategorii. Ta mu zaručuje kompletní servis a v případě talentovaných hráčů také příspěvky na cestování. Za to má hráč jedinou povinnost – odehrát v barvách I. ČLTK týmové soutěže. Samozřejmě je součástí smluv také to, za jaké peníze může být uvolněn do jiného klubu. Je to logické, mateřský klub do každého takového hráče investoval stovky a tisíce hodin času a nemalé finanční prostředky. Sparta také nepouští hráče bez náhrady, přesto bych její smlouvy za nevolnické neoznačil a už vůbec bych si nedovolil o tom hovořit v médiích.

V magazínu Tenis se opět (pokolikrát už...) objevuje varování před »zničením kariéry dítěte« v případě přestupu na Štvanici. Tento »konec kariéry« by měl pravděpodobně přijít proto, že bude trénovat v klubu,

kde dlouhé roky působil bývalý daviscupový reprezentant Jiří Hřebec a řada dalších trenérů, kteří buď sami světový tenis ochutnali, nebo se u něj jako trenéři pohybovali či pohybují. Nebudu jmenovat hráče, kteří nenaplnili naděje do nich vkládané. Vrcholový tenis je nemilosrdný a takových příkladů je víc než dost v Prostějově, na Spartě a pochopitelně i u nás. Hráči, kteří na Spartu z I. ČLTK Praha odešli, však rozhodně nejsou důkazem pro tvrzení, že jedině ve Štvanici se tenista prosadí na vrcholnou úroveň. Ani jediný z nich si doposud nezlepšil své umístění, někteří dokonce rapidně poklesli.

Petru Luxovi nechybí sebevědomí. Měl by si ale uvědomit, že za bývalého vedení Sparty, které nyní tak kritizuje, hrálo hned několik hráčů a hráček klubu tenis na vrcholné úrovni. Současné vedení se zatím podobným úspěchem pochlubit nemůže. Zato se projevuje neobjektivními články, ve kterých napadá I. ČLTK, klub, který v posledních letech vychoval mnoho hráčů a hráček Top 100 a úspěšných reprezentantů a ve kterém on sám prožil svá nejlepší tenisová léta. Jen z poslední doby můžeme jmenovat Martina Damma, Davida Rikla, Andreu Strnadovou, Dana Vacka, Jana Hernycha, Iva Mináře, Lucii Hradeckou, Ivetu Benešovou, z těch nejmladších pak sestry Plíškovy.

Závěrem chci říct jedině: z podobných útoků je mi smutno. Tyto konfrontační články považuji za naprosto zbytečné a kdyby se jich v magazínu Tenis v poslední době neobjevilo hned několik, laděných ve velmi podobném tónu (jaká náhoda...), ponechal bych je bez povšimnutí. Českému tenisu se přeje dařit a určitě by mu prospělo, kdyby špičkové kluby alespoň v rámci možnosti (a slušného chování) spolupracovaly. Škoda, že tento názor neshledují i na Spartě.

A pointa? Tenis nejenže naši reakci neotiskl, ale ze zasláního článku vytrhl některé věty, které šéfredaktor časopisu František Kreuz použil pro jeden ze svých typických ideologických úvodníků. Dávno jsme pochopili, že v konkurenčních vodách domácího tenisu naprosto neplatí, že se slušností nejdál dojdeš. Právě naopak. Chceme však upozornit všechny členy a přátele I. ČLTK, jakož i rodiče našich mladých hráčů, že magazín Tenis přináší v souvislosti se Štvanicí velmi často a záměrně tendenční, zavádějící, ba lživé články.

Vladislav Šavřda,
generální manažer I. ČLTK Praha

Levné letenky nejen do Evropy!

Paříž • Nice • Řím • Neapol • Katánie • Lamezia Terme • Olbie • Cagliari • Soluň • Corfu • Zakyntos
Chania • Heraklion • Rhodos • Kos • Larnaca • Barcelona • Valencie • Bilbao • Palma de Mallorca
Ibiza • Malaga • Tenerife • Las Palmas • Split • Dubrovnik • Burgas • Antálie • Dubaj • Tel Aviv

LÉTO 2013

www.smartwings.com

smartwings

Displeje na každém kroku

Snadná správa obsahu.

friendlyway nabízí kvalitní produkty v oblasti informačních terminálů-kiosků a software pro efektivní správu plazmových, LCD a LED obrazovek. Mezi nejzajímavější aplikace patří elektronický katalog, virtuální recepční, navigační a transakční kiosky umožňující prodej vstupenek, tisk i platby.

friendlyway
informační terminály • kiosky

Kontakt:
friendlyway s.r.o.
Tel: +420 241 740 104
E-mail: info@friendlyway.cz, www.friendlyway.cz

Pavel Janda: Úspěch je v komunikaci

Na Štvanici přišel před lety původně jen na letní měsíce, aby vypomohl s kondiční přípravou. A s kratičkou přestávkou zůstal dosud. PAVEL JANDA (50) je klubovým kondičním trenérem už dlouho, ale teprve od jara letošního roku nastupuje díky změnám v koncepci na plný úvazek.

Kdy jste na Štvanici přišel?

„Odhaduji to na třináct čtrnáct let; tehdy mi kamarád Luboš Michl, který v klubu nastoupil, nabídl letní trénování kondice. Tím to mělo skončit. Jenomže pak nenastoupil klubový kondiční trenér a já zůstal.“

Co jste dělal předtím, než jste přišel na Štvanici?

„Na FTVS jsem vystudoval dvouobor učitelství – tělocvik a geografii. Krom toho jsem na stejné fakultě pět let studoval trenérskou specializaci tenis, takže jsem diplomovaným trenérem první třídy. Po fakultě jsem jedenáct let učil svou aprobaci na ZŠ, poté jsem byl šest let zástupcem ředitele na Pražském tenisovém gymnáziu.“

Tam jsem byl současně ve funkci šéftrenéra a kondičního trenéra.

S kantořinou jsem skončil, když mě požádal o spolupráci jeden hráč TK Neridé s cílem dostat se na žebříček ATP. Tři roky jsem pak jezdil jako privátní trenér po světě.“

Na jaké úrovni jste hrál tenis?

„Nejvyšší druhou ligu, ale pouhé dva zápasy. (usmívá se) Začal jsem pozdě, až ve třinácti letech. Kromě tenisu jsem tehdy dělal také atletiku a gymnastiku. Byl jsem klasický tréninkový typ – v tréninku jsem porážel i dobré hráče, ale při zápase jsem se »podělal«. Dlouho mi trvalo, než jsem si to přiznal. Na tenise mi navíc vadilo, že zatímco jsem trávil celý víkend na turnaji,

kluci jezdili na výlety na kole, na vodu, lezli po skalách. Nějak mě to víc táhlo do přírody a outdoorových sportů, kde je víc adrenalinu. Své sehrály i malé tréninkové objemy, neboť rodiče vždycky preferovali školu.“

Ted' vás živí výhradně kondiční příprava; s kým a jak na Štvanici pracujete? A co se změní nástupem na plný úvazek?

„Podstatná část mé práce se dostane pod křídla klubu, středisek. Špičkoví hráči, kteří jsou členy SCM, SVT nebo TSM, mají většinu hodin individuálně, maximálně ve dvojicích či trojicích. Novinkou je skupinová příprava organizovaná klubem v areálu Olympu, dvakrát nebo třikrát týdně. Tam lze využít atletický ovál, halu. Navíc chci navázat na vyhodnocování fyzické zdatnosti svých svěřenců a zavést zátěžové testy do ročního tréninkového cyklu klubu.“

Co přinese I. ČLTK váš větší úvazek?

„Obsah práce zůstane stejný. Slibuji si větší účast, neboť docházka jednotlivých hráčů je s novým systémem vyhodnocování transparentnější. Změna úvazku by měla kvalitativně pomoci hlavně hráčům středisek. Pár drobností je ale třeba ještě dotáhnout. Důležité je, abychom měli všichni stejný názor, protože má-li být kondiční příprava smysluplná, musí vycházet z velmi úzké souhry všech, kdo se na přípravě hráčů podílí.“

Jinými slovy máte obavy z odlišného názoru tenisových trenérů?

„Někdy to může být problém. Mezi trenéry obecně je spousta těch, kteří preferují svou bývalou hráčskou kariéru nad vzděláním, a na druhé straně spousta těch, kteří zbytečně vyzdvihují dosažené vzdělání nad zkušenosti z praxe. Obojí je stejně důležité, zvlášť, pokud pracujeme s talenty. Každý z nás trenérů by měl vědět, na co stačí, pro jakou výkonnostní úroveň je přínosem a pro jakou už nikoli. Měl by se stále vzdělávat, neboť tenis a vše, co s ním souvisí, se rychle vyvíjí. A vzděláváním nemyslím sledování internetu, youtube.com. Navíc – ani sebedokonalejší a sebevzdělanější trenér bez empatického a lidského přístupu ani z talentovaného jedince maximum nedostane.“

Kam míříte?

„V současnosti je herní trénink kondičnímu naprosto nadřazen. Přitom všichni mluví o tom, jak je zvlášť v moderním tenise kondice důležitá. Každé dítě, pokud má nějaký talent a je dobře vedené, má dostatek prostoru (hodin tenisu) na to, aby udělalo pokrok. Ale pokud jde o hodiny pro kondiční rozvoj, ty jsou většinou v praxi zcela v pozadí. Ten poměr je 1:4 v neprospěch kondiční přípravy.“

To platí obecně a je to podle mého názoru chyba. Hráč zpočátku rychle herně vyrostne, ale následné učení tenisové techniky v pozdějších letech narazí na fyzické problémy, vyplývající z nedostatečné kondiční přípravy.“

Jaký by tedy měl podle vás být ideální poměr?

„Každý hráč je individualita a potřebuje trochu jiný přístup, takže těžko říci ideální poměr. Jsou hráči, kteří jsou schopni absolvovat kondiční trénink před herním, aniž by to ovlivnilo jeho kvalitu, a ještě si stihnou druhou fázi kondice. Ale spíš se stává, že hráč přijde na kondici po dvou fázích tenisu a už je to spíš únava devastace, která naprosto nic nepřináší. Každý zkrátka snáší zátěž jinak. Proto je nutná komunikace mezi články trenér – kondiční – hráč. Jde tu především o hráče, jeho potřeby, ne o ego herního či kondičního trenéra. Pokud potřebuje na kondici zapracovat, je třeba tomu přizpůsobit režim, celý tréninkový plán. To platí i opačně.“

Co to znamená?

„Třeba na určitou dobu ubrat v tenisové přípravě a přidat na kondiční. Protože pokud prostor pro kondici nebude, nemůže dojít ke zlepšení a výsledkem bude rozčarování ze snížené výkonnosti nebo zranění. Ale pokud se budeme dva tři měsíce věnovat kondici, třeba i lehce na úkor tenisu, tělo si zvykne. Přijde zlepšení a pak se lze znovu vrátit ke klasickému tréninku a preferovat tenis. A s daleko větším progresem. Stejně je tomu v případě nedostatečné techniky úderů, jen v opačném poměru.“

Proč mají vůbec někteří – i dobří – hráči potíže s fyzikou?

„Čím jsou hráči lepší, už od dětství, tím víc hrají. Mají větší zájem trenérů, více herních tréninků. A tím také méně času na systematickou kondiční přípravu. Jejich deficit se tak postupně zvyšuje. Rychlost jejich výkonnostního růstu se nedostatečnou fyzickou dispozicí zpomaluje, mnohdy úplně zastaví. Dokonce si myslím, že je to jeden z hlavních problémů českého tenisu a toho, že sice máme špičkovou mládež, která ale při přechodu mezi dospělými ztrácí dech.“

Jaká je tedy vaše ideální představa o uspořádání kondičního tréninku?

„Jak už jsem řekl, je to individuální. Nicméně základem by mělo být pozdější zahájení tenisové přípravy. Ne ve 3-4 letech, jak je tomu v současnosti. Aby se organismus dítěte celkově lépe »vybavil«, vyvinul. Získal všestrannější pohybové zkušenosti. Ptáte-li se na organizaci tréninku v rámci dne,

” Robin Staněk a Marek Routa jsou naprostými profesionály, mají svůj tenis perfektně srovnaný v hlavě

pak první fáze tenisu, kondice a poté regenerace. Při větším zatížení pak první fáze tenisu, po ní kondice, druhá fáze tenisu a na závěr kompenzace, regenerace. Vše s dostatečným časovým odstupem. Ale to je opravdu ideální představa.“

V čem by se měla zásadně lišit kondiční příprava žáků, juniorů a dospělých?

„V obsahu, ve specifickém zaměření. Žáci i junioři by měli mít přípravu zaměřenou na všeobecný rozvoj, tedy rozvoj všech pohybových schopností. U dospělých už se pracuje na specifických stránkách, tedy rozvíjejí se konkrétní přednosti, eliminují nedostatky a klade se důraz na kompenzaci a regeneraci.“

Kdo z hráčů I. ČLTK pracuje podle vašich představ? Myslím z hlediska pile a profesionality.

„Jsou to, s malými výjimkami, všichni střediskoví hráči. I přes nedostatek času, díky turnajovému kalendáři, dobře pracují obě sestry Plíškové. Naprostými profesionály, příkladem pro všechny, jsou Robin Staněk a Marek Routa. Oba šlapou velmi systematicky a pravidelně. Co si naplánujeme, to splní, mají svůj tenis perfektně srovnaný v hlavě. To samé platí i o jejich osobních trenérech. Děvčata jsou v tomto směru trochu náladovější.“

Kondiční trenér asi musí dokonale ovládat i teorii, znát lidské tělo?

„O tom jsem již mluvil. Stále se učíme. Je to základ a všichni trenéři by měli mít teoretické vzdělání, odpovídající jejich postavení. U kondice je to navíc naprosto nepostradatelná věc,

protože trenér pracuje se zdravím hráčů. Proto musí znát základy fyziologie, biomechaniky, musí umět navodit superkompensaci. Tedy vědět, kdy udělat pauzu, kdy jen ubrat a kdy zátěž naopak ještě navýšit. Navíc kondiční příprava je sama o sobě hráčem nelibě vnímána, na rozdíl od tenisové: tenis chce, ale kondici musí! Proto by měl být kondiční trenér na výši i v otázkách motivace, empatie.“

Máte nějakou tréninkovou libůstku? Oblíbený prostředek, pomůcku?

„Rád inovuji, vymyslím nové cviky, používám hodně pomůcek. Doufám, že ne samoúčelně.“

Co nebo kdo na vás jako kondičního trenéra v poslední době udělal největší dojem?

„Pokud jde o to KDO, tak mužská světová špička. Úroveň kondice špičkových hráčů je na takové výši, že povýšili tenis na úplně jiný druh sportu. Pokud jde o TO CO, tak asi vybavení fitnesscenter a prostor pro kondiční přípravu v západním světě. Je zkrátka dokonale a i vzdělání širší vrstvy trenérů mi přijde na lepší úrovni než u nás. Jsou otevření, připadají mi méně ješitní, více pokorní.“

Chtěl byste jednou být kondičním trenérem špičkového světového hráče?

„Samozřejmě, že by mě to lákalo. Dokonce jsem v této pozici již dva roky byl. Šlo ale o druhého hráče světa ve squash, ne o tenistu. Na druhou stranu už mi není dvacet a nevím, jestli bych byl ochoten investovat tolik času do cestování. Ale vidět některé věci zblízka by bylo určitě zajímavé.“

Pavel Janda při tréninku s Markem Routou

Jiří Fencel je výborný trenér a neměně zdatný programátor

Jiří Fencel a Lukáš Březina vymysleli výsledky do kapsy Znáte RESULTINU?

Nejbližší pomocnou ruku najdeš na konci vlastního ramene. Na tenhle citát si zřejmě vzpomněl trenér Lucie Hradecké JIŘÍ FENCL (41), když mu vadil čas strávený u internetu hledáním turnajových výsledků, které ho zajímaly. A tak vytvořil aplikaci, díky které za ním přijdou samy. A teď i za vámi. Je to jednoduché – stačí mít iPhone a zdarma si stáhnout Resultinu v App Store. Za devět dolarů (ročně) si pak můžete – budete-li spokojeni – předplatit plnou verzi na jeden rok, která skýtá plný komfort.

Za projektem stojí spolu s bývalým klubovým trenérem I. ČLTK, dnes osobním koučem dvojnásobné vítězky Fed Cupu, také Lukáš Březina, zakladatel serveru protenis.cz. Cesta obou nadšených »iphonistů« trvala přesně rok – v říjnu 2011 udělali první krůčky. „Tehdy jsem napsal první řádky kódu v TGV z Paříže do Rennes,“ usmívá se trenér-programátor Jiří Fencel. V prosinci 2012 už pustili Resultinu do světa a dnes má aplikace přes tisíc uživatelů.

„Věřím, že Resultina zaujme rozsahem i komfortem. Už není potřeba prohledávat dva tři weby, protože člověka zajímají třeba i výsledky juniorů, všechno lze mít na jednom místě,“ shrnuje základní motto nápadu starého rok a půl. Teď už ho pár týdnů těší, jak Resultina dobývá svět. A občas i baví. „Nedávno za mnou přišel kamarád-trenér s tím, že si stáhl perfektní novou aplikaci, která se jmenuje Resultina. Tak jsem ho nechal ve sladké neznalosti,“ usmívá se.

Resultina zaujala okamžitě poté, co vyrazila do světa. „Největší zájem jsme zaznamenali během Australian Open, když se o aplikaci zmínil na Twitteru Ben Rothenberg, novinář píšící pro New York Times. V polovině února už jsme měli zhruba šest stovek uživatelů,“ nastiňuje bývalý trenér fedcupového týmu, mj. autor rezervačního systému Roger (sroger.com), používaného také v I. ČLTK.

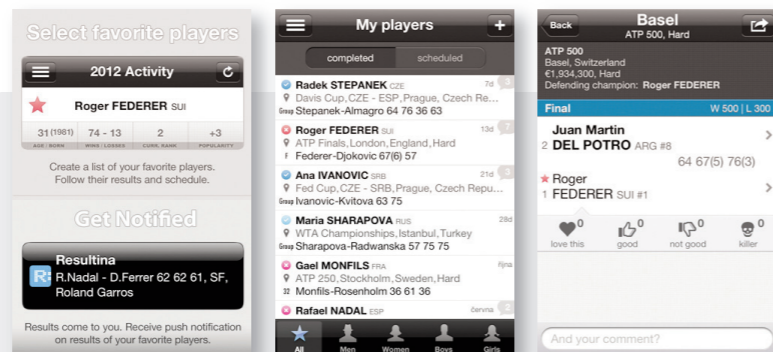
Ovládání aplikace, jejíž verze pro androidy už se chystá, je jednoduché a intuitivní. Snadno se dozvíte, kde právě (váš) tenista hraje, jakou má bilanci se soupeřem, s kým se střetne v dalším kole atd. Resultina nabízí kompletní výsledky a uživatelům pošle právě ty, které je zajímají. A co především: esemeska notifikace s výsledkem vám pípne v mobilu bezprostředně poté, co zápas vašeho »oblíbence« skončí. Tuto přednost chtějí autoři Resultiny ještě zvýraznit. Jak?

„Zadávat výsledky z menších turnajů – protože z těch velkých je máme během okamžiku – může kdokoli, kdo ten který zápas sleduje. Stačí, když občas pošle korektní výsledek a bude na něj spolehnouti. Jakmile pro nás bude důvěryhodný, začneme jeho výsledky vydávat za oficiální. Pak bychom mohli některé mít jako vůbec první,“ naznačuje autor aplikace a přidává, že pod jednotlivými výsledky lze rozvíjet i diskuse. „Každé utkání má svůj chat, takže je možné ho komentovat. Věřím, že diskuse přinesou zajímavé doplňující informace.“

Kolik budou mít zákazníků, to si zatím Jiří Fencel s Lukášem Březinou netroufají odhadnout. Ohlasy však mají veskrze pozitivní, navíc aplikaci neustále vylepšují a doladují. Chystají i marketingovou podporu. „Od letáků přes internetová fóra, blogy až po sociální sítě. Skvěle ale funguje i šíření prostřednictvím kamarádů a spokojených uživatelů,“ říká Jiří Fencel. Fungování aplikace pochopitelně neustále sleduje. „Kdykoli mám zapnutý počítač, běží mi monitorovací program, díky kterému mám přehled o nových výsledcích, registracích, rychlosti odezvy aplikace, počtu odeslaných notifikací i případných problémech. Nemám ale čas, abych o aplikaci denodenně x hodin pečoval, na to máme manažerku.“

Je jí Iveta Gerlová, sama výborná tenistka, což je první předpoklad fundované péče. Manažer musí mít totiž dokonalý přehled o turnajích, sledovat jejich losování, změny v pavoučích, kontrolovat nestandardní výsledky (walkover, ret.), taky počasí, které turnaj komplikuje, ale především kvalitu zadávaných výsledků. „Důležité je pečlivost, protože právě kvalita zadávaných výsledků je pro nás prioritní,“ uzavírá tvůrce aplikace.

Tak co, už jste se rozhodli, že si ji také pořídíte?

Resultina nabízí nejen aktuální výsledky, ale i možnost zápasy komentovat

Ještě nemáte svou BeneCard?

SLEVA

adidas -40%

adidas -30%

S Benecard získáváte skvělé výhody při nákupu zboží prostřednictvím e-shopu www.adidasbenesport.cz a na prodejně v NC Eden v Praze.

S Benecard uplatníte slevu 30% na volnočasové oblečení adidas originals a slevu 40% na sportovní oblečení adidas performance.

Uvedené slevy platí také při předložení členské karty I. Českého Lawn Tenisového Klubu nebo si můžete objednat svoji benekartu na emailu jaroslav.machac@inremagroup.com

Při nákupu zboží na e-shopu www.adidasbenesport.cz zadejte kód vaší benekarty a získáte výše uvedené slevy.

benesport.cz
VŠE PRO SPORT A VOLNÝ ČAS

Partě nadšených amatérů dochází dech

Tendiv nastartovala Amanda

Štvanice 70. let, to byl podle většiny pamětníků permanentní večírek. Parta, která se v té době v klubu sešla, trávila na tenise téměř veškerý volný čas. Jakmile skončil trénink, přišla na řadu zábava. Když jednou přiletěl z turnaje v Nice Pavel Huřka a nadšeně líčil kamarádům, jaké parádní představení vystříhl na hráčské party excentrický šoumen Yannick Noah, zakončil vyprávění větou: „Všichni se skvěle bavili, bylo to prostě úžasný a – musíme to udělat taky.“ Tak bylo de facto rozhodnuto o tom, že (nejméně) v příštích třiceti letech bude v Praze vystupovat amatérský divadelní soubor pod názvem Tendiv – TENisové DIVadlo.

Památný začátek Tendivu aneb Pavel Huřka coby okouzující hvězda Amanda Lear v roce 1979...

...a stejná Amanda o třicet let později, kdy Pavel slavil šedesátiny; že byste (Amandě) ty roky neřekli?!

„Zase až tak snadné to nebylo,“ usmívá se po letech Pavel Huřka, o němž manželka Majka říká, že má dar rozjíždět a roztancovat večírky. „Když měl náladu, přinutil všechny hrát u stolu na piano a dělat u toho otočky,“ směje se.

Přimět kamarády, aby rozjeli Tendiv, to byl ovšem oříšek. Někteří měli zábrany, jiní se obávali trapasů. Na jednu schůzku dokonce přišli

v roli »odborných poradců« Václav Vydra a legendární tenisový rozhodčí Antonín Bubeník – i on měl zkušenosti s divadlem a televizí. Jejich rada ale zněla: Nechtějte si zadělat na trapas. „Pavlovo první sólové vystoupení nás ale nastartovalo. Předvedl tak úžasnou Amandu Lear, že jsme se chytli a Tendiv byl na světě,“ vzpomíná na Huřkovo premiérové představení Vladislav Šavrdra a Majka Huřková se směje: „Měl na sobě moji blondátou

paruku a podvazky Andrey Šavrdové...“ „...které ještě nevrátil,“ směje se Andrea.

Divadelní sklony se ovšem ve štvanické partě projevovaly už před vznikem Tendivu. Při jednom »představení« dostal Pavel Huřka přezdívku Rejža, a ta mu zůstala i po založení tenisového divadla. „Na začátku jsme neměli žádné ambice, aby představení vypadala aspoň trochu profesionálně, to přišlo až později. Třeba na Miss Moskva, to bylo někdy v roce 1993, už měl Pavel stejný kostým, ve kterém v televizním klipu vystupoval Korn,“ vzpomíná Majka Huřková.

Zakládajícími členy Tendivu byli manželé Huřkovi, Šavrdovi, Štochlůvi, Rybínovi, Stejskalovi a Tomášové Vydra a Bělohorský, postupně se přidávali další a s neortodoxním souborem si užívali roky zábavy.

„Tehdy jsme byli ohromná parta, pořád spolu, na tenise. I na turnaje jsme jezdili spíš za legrací než za úspěchy. A tohle byla další zábava,“ přidává Andrea Šavrdová, které oponuje Pavel Huřka: „Někteří možná jezdili za legrací, ale já ne,“ směje se. „Moje čtyři hodiny denně na dvorci – protože tehdy jsem šel do tenisu úplně naplno – zase taková legrace nebyla.“

Andrea přibližuje krušné začátky amatérských herců. „V té době nebyly kostýmy, existovala snad jen půjčovna v Karlíně, a ta byla drahá. Občas jsme něco posháněli přes známé na Barrandově nebo v televizi, většinu kostýmů jsme si ale museli vymyslet a ušít sami. Bavilo nás to ovšem neskutečně, hlavně zkoušení...“

S tím souhlasí většina členů souboru a shodují se, že nápady přicházely v prvních letech existence Tendivu samy. „Na jednom večírku jsme všechno vymysleli, zkusili jednotlivé scény a rámcově i celé představení. Pak už jsme nacvičovali jednotlivá čísla a před představením přišla samozřejmě generálka. Šlo to dost svižně,“ říká Tomáš Vydra. Skvělou inspirací prý byly televizní estrády. „Tam jsme toho okoukali nejvíc. Ale většina nápadů přišla spontánně, když jsme se bavili,“ vzpomíná Vladislav Šavrdra a připomíná, že otec-zakladatel Pavel Huřka byl vždycky mimořádně aktivní. „Kdykoli jsme něco nového vymysleli, Pavel okamžitě všem oznámil: Pánové, to je výborný, ale hned to rámcově šoupněte, ať to vidíme. Vždycky jsme se ptali, jak to po nás může chtít,

Rok 1983 a scénka Jsi Franto hlava skopová, ve které excelovali (zleva) František Stejskal, Tomáš Vydra, Ivana Rybinová a Vladislav Šavrdra

Úžasně a energií nabitě vystoupení Tomáše Vydra alias Raye Charlese v roce 1980. Kdeže ty (energií nabitě) roky jsou...

Polská krev z roku 1980: herecky talentovaný Ivan Štochl a okouzující Andrea Šavrdová (vlevo) a Ivana Juhnová

když jsme střízliví a bez kostýmů,“ směje se manažer I. ČLTK a potvrzuje, že tehdejší představení vznikala bez velkého otálení: „V pondělí jsme se rozhodli, že v sobotu bude program, každý den jsme zkoušeli a o víkendu hráli. Dnes už každé představení plánujeme s půlročním předstihem, většinou nás k němu postrčí kulatiny některého člena souboru a jeho manželka, která bývá hlavní organizátorkou. Nepochybně za to může doba, ale taky jsme o hodně starší a dochází nám dech...“

„Souhlasím, největší sláva Tendivu je bohužel ta tam. Dřív nám sice chyběly kostýmy i zkušenosti, ale hráli jsme mnohem častěji. Dnes jsou sice kostýmy úžasné, jsme větší profíci, máme dobré ozvučení, dáváme si záležet na detailech, ale představení jsou sporadická. Poslední se uskutečnilo díky šedesátinám Pavla Huřky, a to už je víc než tři roky,“ přitakává Tomáš Vydra.

Stojí za zmínku, že veškerá hudební vystoupení řeší – až na jedinou

výjimku – playback. Tou výjimkou je už kultovní píseň *Nastupuje Štvanice*. Hudební základ k ní udělal Karel Vágnér a sexteto členů klubu ji pokaždé zpívá živě. „Ten nápad jsme okopirovali od Amfory, je to podle jejich znělky *Nastupuje Amfora*. I refrén. Ale pět slok je originálních, ryze štvanických,“ říká autor textu Vladislav Šavřda. Role jsou při *Nastupuje Štvanice* už roky jasně dané: první sloku zpívá Tomáš Bělohradský, druhou Milan Šrejber, třetí Vladislav Šavřda, čtvrtou Pavel Huřka, pátou Petr Šimůnek a šestou František Stejskal.

Znělka byla v plné parádě k vidění při promítání největších »kusů« Tendivu při loňských kulatinách Vladislava Šavřdy. „Jo, bylo to fajn, ale mrzí mě, že jsme nic nového neudělali,“ říká Tomáš Vydra a vypočítává, že Tendivem prošlo na třicet nadšených amatérských herců. Kromě zmíněných zakladatelů to byli nebo jsou Ivan Nekola, Tomáš Kopřiva, Magda Zemanová, Arne Poledňák, Lenka Kodešová, Jan Čapek, Andrej Pomahač,

Petr a Iva Šimůnkovi, Martin Zenkl, Hana a Jan Kurzovi, Jiří Hřebec, Milan a Markéta Šrejberovi, Zuzana Stejskalová, Petr Šavřda, Ferda Stejskal, Ondřej Krampera a jako host Karel Nováček (coby Jane Fonda).

Za nejtalentovanějšího herce Tendivu platil nedávno zesnulý Ivan Štochl. Tomáš Vydra, původně herec a pomocný scénarista souboru a později hlavní spíkr (v téhle roli nahradil někdejšího místopředsedu klubu Arne Poledňáka), vyzdvihuje i taneční nadání Pavla Huřky, herecké buňky jeho ženy Majky a dalších děvčat, nyní zralých žen. „Pavel jako Amanda Lear byl naprosto boží a i díky tomu Tendiv vznikl,“ říká. Vybrat nejlepší kus ale nedokáže. „To je těžké, odhaduju to na dvacet představení a každé se skládalo z několika scének,“ vysvětluje. Pečlivě vedená kronika, o kterou se stará společně s Andreou Šavřdovou, ovšem eviduje »jen« třináct večírků. Jednotlivých výstupů bylo ovšem početně, včetně několika repríz víc než sto!

Nastupuje Štvanice a dokonalá pánská jízda: zleva Tomáš Bělohradský, Milan Šrejber, Vladislav Šavřda, Pavel Huřka, Petr Šimůnek a František Stejskal

Nastupuje Štvanice

Refrén:

Nastupuje Štvanice, co jméno to hvězda, nastupuje Štvanice, ne, vám se to nezdá
I když je to parta snů,
to jsou kluci dnešní,
o takových talentech se vám ani nesní...

I / Tomáš Bělohradský

Na kurtě jsem jako skála,
nikdo mě neprohodí,
u sítě už jenom čekám,
jak to soupeř vyhodí

. / Milan Šrejber

Svaly máme jako kámen,
na tom našem ostrově
se soupeřem je hned ámen,
sponzor platí hotově

Refrén:

Nastupuje Štvanice...

Č / Vladislav Šavřda

Ať hrajeme dobře, špatně,
stejně se pak ožerem,
máme totiž v pánské šatně
plnou lahev s Becherem

L: Pavel Huřka

Servis máme jako dělo,
každý nám ho závidí,
k tomu taky krásné tělo,
to se jen tak nevidí

Refrén:

Nastupuje Štvanice...

T / Petr Šimůnek

Holky, ty nás pořád chtějí,
je to prostě báječný,
za kurtem se celé chvějí
a my nejsme nevděční

K / František Stejskal

Na Štvanici všichni víme,
že máme skvělou partu,
v extralize porazíme
Prostějov, Pěrov i Spartu...

Refrén:

Nastupuje Štvanice...

*Hudba: Karel Vágnér,
text: Vladislav Šavřda*

Nenapodobitelné nasazení Ivany Rybínové, jedné ze zakládajících členek Tendivu, která ztvárnila řadu parádních rolí

Mistr basu Ivan Štochl a Majka Huřková při vystoupení na narozeninové party Petra Šimůnka v roce 2006

Dan Nekonečný alias Honza Rybín s Magdou Zemanovou (vlevo) a ženou Ivankou při vystoupení na šedesátinách Františka Stejskala...

za muže. „Je těžké něco dalšího vymyslet,“ říká Majka Huťková. „Tendiv, to sice byla hlavně zábava a legrace, ale jsem pyšná, co jsem dokázala. I obě dcery nás s Pavlem obdivovaly. Vědí, že jejich generace už by to neudělala, že by se styděly, že by se možná ani nesešly...“

„Bohužel to vypadá, že Tendiv skončí. My už máme roky a občas některé scénky zavánějí trapasem. A mladí, kteří by do toho šli, nejsou. Ani nikdy neměli takovou partu,“ říká Andrea Šavrdová a Tomáš Vydra přitakává: „Petr Šavrda, Ondra Krampera nebo Ferda Stejskal by do toho možná i šli, ale chybí jim ta duše, ten tmel, kterej tomu dávali Pavel Huťka s Láďou.“

Jestli bude nějaké další představení, to prý záleží na lvě Šimůnkové.

Nejbližší možnou příležitostí (i když stále dost vzdálenou) jsou totiž kulatiny jejího chotě Petra – na podzim 2016. „V poslední době to vždycky záleželo na síle manželek oslavenců, které představení organizovaly. A síla lvy je velká, jí věřím, že by z toho derniéra mohla být,“ směje se Majka Huťková. Digniéra?! „Obávám se, že ano. Moc pokračování už nečekejte, je to rok od roku těžší a poslední pauza – už skoro čtyřletá – je důkazem. A kdyby to náhodou nevyšlo na Petrovy narozeniny, věřím, že Tendiv přesto nějaké závěrečné představení vymyslí.“ Musí! Aby šlo víc než třicet let tak věhlasného souboru do ztracena, to by byla nejen pro I. ČLTK velká škoda.

P.S. Je ještě jeden důvod, proč Tendiv musí znovu vystoupit. Jak říká Andrea Šavrdová, o Tendivu je těžké psát, Tendiv se musí vidět!

... a tentýž Jan Rybín s Vladislavem Šavrdou při duetu jako Sestry Allanovy

legendárního pejska manželů Součkových, někdejších správců), jakýchsi Oskarů Tendivu. Jejich majiteli jsou například Pavel Huťka a Andrea Šavrdová za výkony v hlavních rolích, nejlepším číslem se stalo Tančím... – koho jiného – Pavla Huťky, jenž byl také uveden do Předsíně slávy Tendivu. Oceněna byla také dvě nejvydařenější čísla, a sice vystoupení skupiny Queen ve složení Petr Šimůnek, Jiří Hřebec a Martin Zenkl, respektive Ricci e Poveri – Tomáš Bělohradský, Tomáš Vydra, Ivan Štochl a Zuzana Stejskalová.

Tendiv měl za oněch třicet let v repertoáru téměř vše. Klasický balet. Operu. Operetu. Manželské duety. Mladí se oblékli za seniory a seniory za mladé. Muži za ženy a dámy

Scénka Góóól manželů Šavrdových; Andrea za ni získala Štvanického bobíka za nejlepší ženský herecký výkon

Nezapomenutelná Boney M a Daddy Cool s Martinem Zenklem v hlavní roli z roku 2007

Kvalita prověřená časem

► KONTISLITKY :: BLOKY :: BRAMY :: SOCHORY :: KOLEJNICE

:: DROBNÉ KOLEJIVO :: ÚHELNÍKY ROVNORAMENNÉ

:: KRUHOVÁ, ČTVERCOVÁ A ŠESTIHRANNÁ OCEL

:: TYČE TAŽENÉ A LOUPANÉ :: PLOCHÁ A ŠIROKÁ OCEL

:: VÁLCOVANÝ DRÁT :: BETONÁŘSKÁ OCEL

TRINECKÉ ŽELEZÁRNY

MORAVIA STEEL

TRINECKÉ ŽELEZÁRNY, a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000,
739 70 Třinec, tel.: +420-558-531 111, fax: +420-558-331 831, www.trz.cz
MORAVIA STEEL a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000, 739 70 Třinec,
tel.: +420-558-537 301, +420-558-535 865, fax: +420-558-324 355,
www.moravia-steel.cz

Prezident Václav Klaus ocenil na Vánoční party nejlepší hráče klubu za rok 2012: zleva Alessandro Ricci, Lucie Hradecká, Jan Mertl, Robin Staněk a Tereza Martincová

Prezident gratuloval i tančil

Tradičně v Letenském záměčku a tradičně v příjemné atmosféře proběhlo předvánoční klubové loučení s rokem 2012. Jaký byl? Veskrze úspěšný, byť mnozí nepochybně namítnou, že mohl být ještě lepší. Souhrn sportovních výsledků však najdete na jiném místě magazínu. U snímků vonících adventem je na místě poznamenat, že nálada byla skvělá, dámy vesměs půvabné, pánové (vesměš) debatující u baru, zasloužili členové plni energie a mládí plně odhodlání. Na slavnostním večeru, kde mnozí popíjeli vynikající klubové červené z Bordeaux, nechyběl ani prezident Václav Klaus; ten v roli prezidenta klubu osobně ocenil nejlepší hráče I. ČLTK za rok 2012 a – potom už spolu s ostatními tančil...

Vánoční večírek se uskutečnil tradičně v Letenském záměčku a (tradičně) nechyběl Santa

Punč na uvítanou pro manžele Zahradníkovy

Raut byl tradičně lákavý, jak napovídá i úsměv Lucie Hradecké

Václav Klaus gratuluje Lucii Hradecké

Hráčská elita I. ČLTK od juniorů po dospělé u jednoho stolu

Zasloužili členové nemohli chybět, aneb zleva Jára Bečka, Eva Kubátová a Renata Vikartová

Pozdní diskotéka roztančila i Václava Klause, jemuž dělaly společnost půvabné dámy

Takřka zapomenuté mistryně (a nezapomenutelná Věra)

Na trio Helena Štraubeová, Olga Mišková a Věra Suková-Pužejová vzpomíná Jára Bečka

Nejen Jarda Drobny a spol. šířili v období kolem války a po ní slávu štvaničského tenisu. V I. ČLTK hrály v té době i skvělé dámy. A vězte, že mnohé byly i velmi půvabné! Na tři z nich chci vzpomenout v následujících řádcích. Každá byla jiná a každá měla osobité kouzlo i osobitý styl. A co je spojovalo – byly to opravdové mistryně. Bohužel už mezi námi nejsou...

Helena Štraubeová

Byla krásná jako Helena a jmenovala se Štraubeová. Pocházela »zez Plzně« a její tatínek byl vrchním sládkem plzeňského pivovaru tak jako otec Andrey Hlaváčkové. Byla stejný ročník jako Jarda Drobny – 1921. A oba vyhráli Pardubickou juniorku v roce 1937, což bylo úžasné, protože jim bylo teprve šestnáct a v Pardubicích se tehdy hrálo v kategorii do dvaceti let.

Helenka dostala ihned nabídku k přestupu na Štvanici, ale její rodiče trvali na dokončení gymnázia s maturitou v Plzni. Přestože vzápětí začala válka, podařilo se I. ČLTK zajistit pro Helenu zaměstnání i ubytování v Praze. Myslím, že už od roku 1939 byla mistryní republiky, respektive tehdy Protektorátu Čechy a Morava.

Helena Štraubeová hrála jistý celodvorcový tenis, velmi dobře se pohybovala a svým zjevem a vystupováním si získala obdiv veškeré mužské tenisové veřejnosti. Pod naši společnou fotku na tribuně v Pardubicích z roku 1943, kterou mám v albu, jsem napsal Rady od mistryně a udělal za tím tři tečky; připadal jsem si tehdy jako Pavlásek.☺)

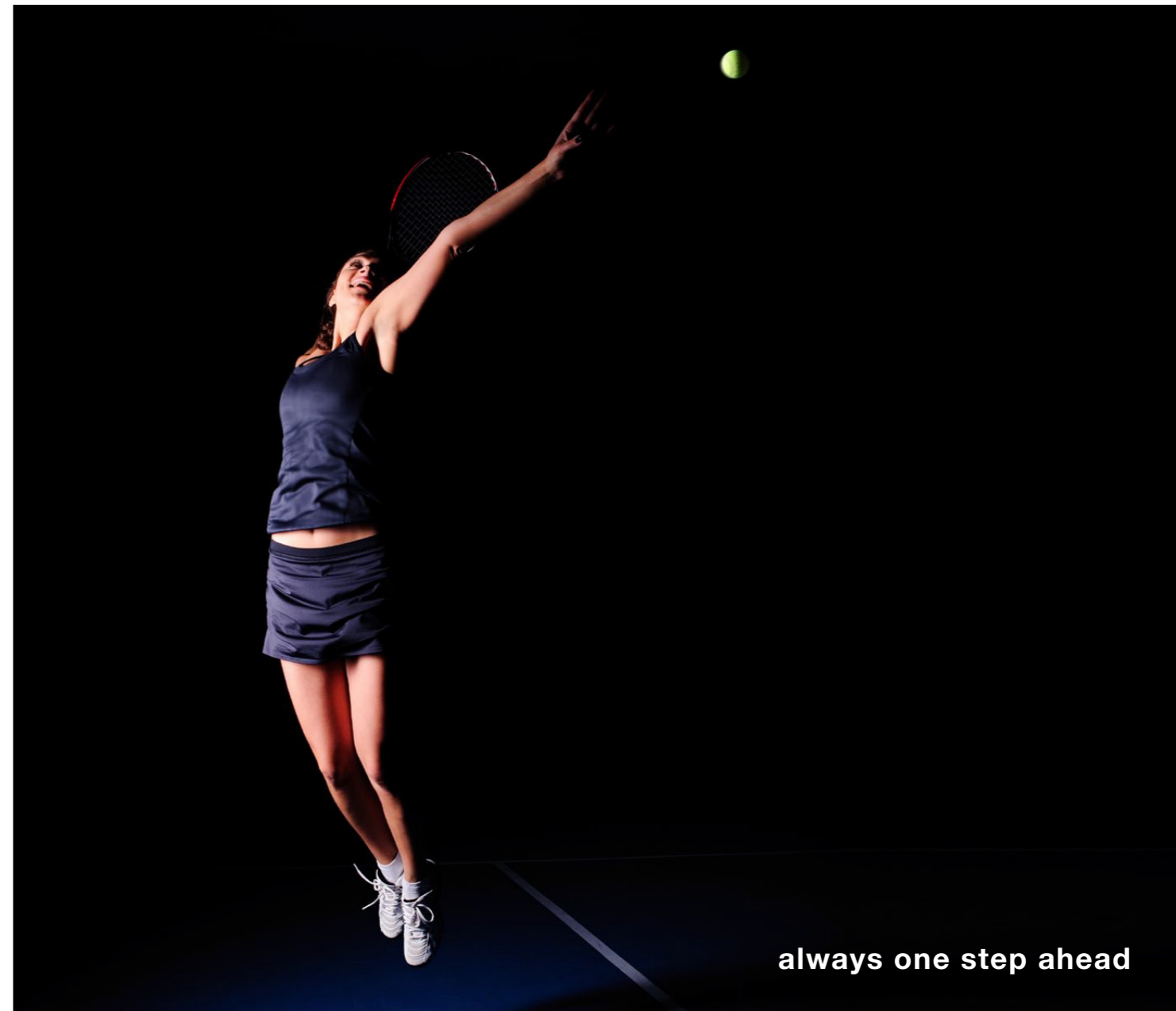
Když se po válce konečně otevřely hranice a bylo možno hrát mezinárodní turnaje po Evropě, Helena už žila s Milanem Matoušem a po únoru 1948 se do Prahy nevrátili. Brzy měli svatbu a usídlili se v Itálii, v Cortině d'Ampezzo, kde hrál Milan hokej a tenis a léta byl trenérem. Jejich syn vystudoval práva, dcera byla italskou olympioničkou ve sjezdovém lyžování. Po dlouhá léta jsem je navštěvoval a vždy to byla krásná setkání.

Na turnaji v Miláně: zleva Votěch Vodička, Helena Štraubeová a její manžel Milan Matouš

Vždy o jedno podání napřed

Už více než šest let vybírá Kapsch pro Českou republiku mýtné od těžkých kamionů s hmotností nad 3,5 tuny. Na dálnicích a rychlostních silnicích o délce přes 1300 kilometrů díky tomu stát získal přes 41 miliard korun, a to s mimořádnou účinností překračující 99,5 procent. Prostředky z mýtného tak vydatně pomáhají stavět a opravovat tuzemskou silniční infrastrukturu. Samotný elektronický mýtný systém, který dodala a provozuje společnost Kapsch, se z vybraného mýta zaplatil už za prvních sedm měsíců fungování. Česká republika si pořídila inteligentní, efektivní a provozně nenáročný stroj na peníze, kterým se ročně jezdí inspirovat desítky zahraničních delegací.

always one step ahead

Olga Mišková
 Mladé blondětké děvčátko jménem Olga Mišková, ročník 1929, přišlo na Štvanici za války a svým stylem hry i přístupem k tréninku okamžitě zaujalo vedení klubu. Míče totiž Olině od rakety létaly mnohem rychleji než jejím vrstevnicím a především – nebála se hrát stejným způsobem i zápasy. Brzy se stala největší soupeřkou Heleny Štraubeové. I s ní mám společnou fotku z Pardubic, a sice z roku 1947; tehdy jsme tam oba vyhráli singla a celkem třikrát mix. Olga vyhrála jako první Češka v roce 1948 juniorku ve Wimbledonu, ale v dalších letech bohužel ztratila možnost svůj talent mezinárodně uplatnit.

Moje společná fotka s Olinou Miškovou v Pardubicích v roce 1947

Začátkem 50. let se provdala za ostravského lékaře MUDr. Gazdíka, velkého ctitele jejího tenisu, a narodil se jim syn Radim.

Věra Suková-Puzejová; už když jsem ji viděl poprvé, tušil jsem, co v ní je

Po nějakém čase se vrátila z Ostravy do rodinné vily na smíchovském Žvahově a znovu se provdala za Milana Širokého, další štvanickou legendu. Dlouhá léta pak učila tenis rodiny pražských diplomatů. Krom několika málo jejích návštěv u mě v Mnichově vím o jejím dalším životě velmi málo. Jen smutný konec Olinčina života jsem zažil osobně. Snad se ještě najde někdo, kdo by o ní napsal lépe a více. Byla to výborná kamarádka i tenistka, která na dvorci předstihla svou dobu a ze všech děvčat hrála jako jediná systém žaves, jak jsme tehdy říkali. (Pro ty, kdo tenhle pojem neznají: žádné velké sra...☺)

Věra Suková-Puzejová
 Existenci Věry Sukové-Puzejové jsem zaznamenal na den přesně 15. července 1950 na turnaji v Mariánských Lázních. Přivezl ji tam její švagr a trenér Vlasta Hrdina z Plzně. Viděl jsem ji hrát singla, a protože mi Jirka Javorský vyfoukl na mixa Olinu (Miškovou), požádal jsem Vlastu, aby mi Věru svěřil. Dostali jsme se až do finále a tam prohráli právě s Jirkou a Olinou 3:6, 4:6. K výsledku jsem si tehdy připsal: Věra bude borec. Jak víte, nespletl jsem se; Věra se rychle zlepšovala a už v roce 1952 vyhrála mistrovství republiky, což si pak zopakovala ještě desetkrát!

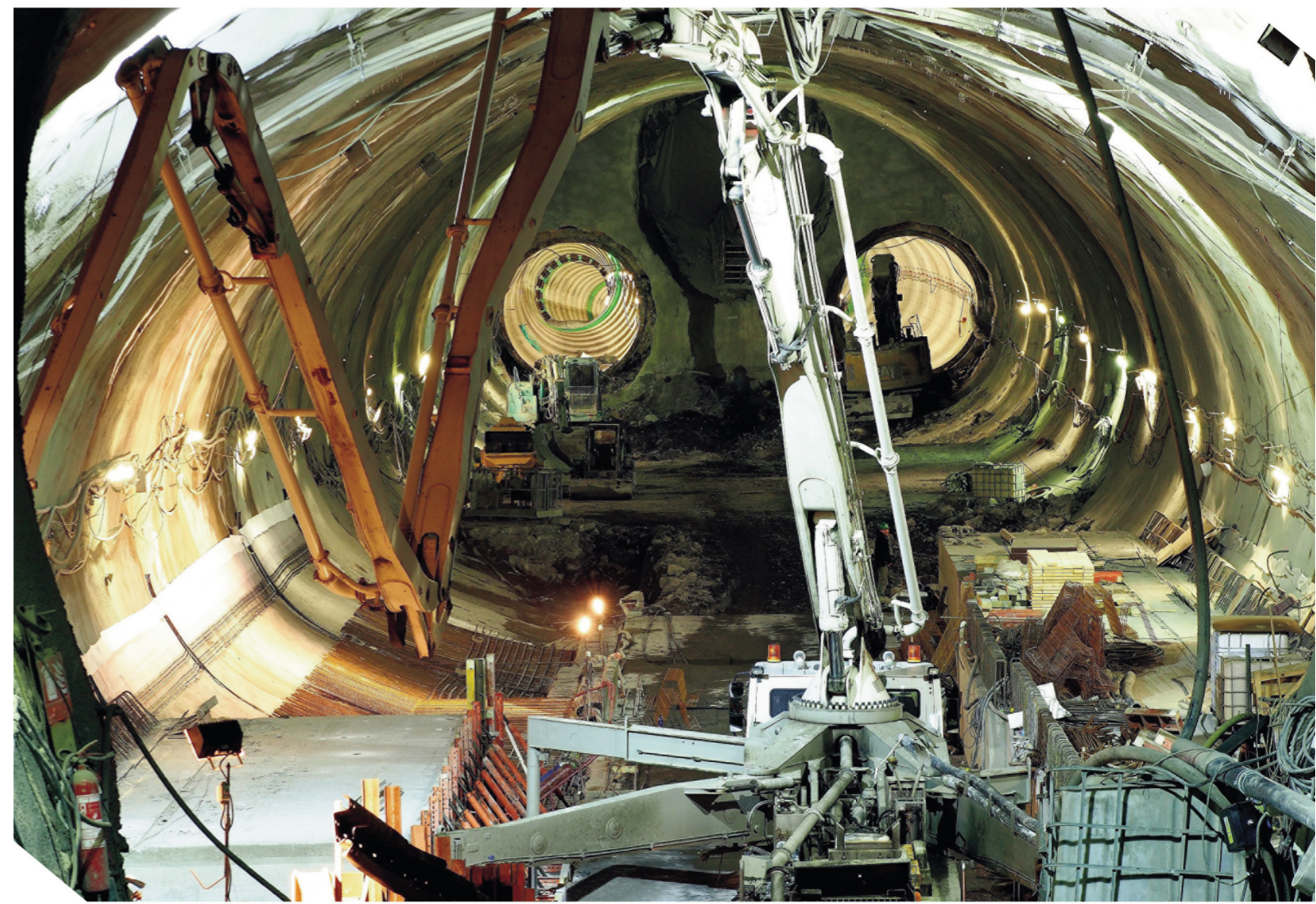
Toho roku jsem byl s Jirkou Javorským na vojně v ATK, Armádním

tělovýchovném klubu (později Ústřední dům armády a ještě později Dukla – pozn.), a velitelům jsme doporučili, aby družstvo posílili a Věru povolali do Prahy. K výborným tréninkovým možnostem a platu občanského zaměstnance si Věra vyžádala i přijetí svého sparingpartnera a přítele Pavla Bendy do prezenční vojenské služby u našeho útvaru a pro oba to byl důležitý a snad i rozhodující krok v jejich kariéře. Nevím už, jak byl tenis v ÚDA zrušen, ale oba odtud přešli na Štvanici.

Věra hrála technicky čistý tenis vyrovnaných úderů s báječným bekhendem. Byla všestrannou sportovkyní; dřív než tenis, se kterým začala až jako patnáctiletá, hrála závodně košíkovou. Šampionku z ní dělaly její fyzické předpoklady, píle, houževnatost a hlavně lvi srdce velké bojovnice. To bylo třeba, protože v té době u nás byla velmi silná dámská konkurence a na velké turnaje na západ pouštěl ČSTV jen jedinou ženu a jednoho muže, tedy mistry Puzejovou a Javorského. Spolu také vyhráli mix na Roland Garros 1957 a hráli i finále Wimbledonu. Tam, jak známo, dosáhla Věra i svého legendárního úspěchu, když v roce 1962 postoupila do finále dvouhry. Už dva roky poté ale zanechala závodního tenisu. S Cyrilem Sukem založila tenisovou dynastii a z obou dětí vychovali skvělé tenisty. Věra se stala zasloužilou trenérkou a všichni ji měli rádi. Příliš brzy nás však opustila...

PROMINECON

Jsme spolehlivým partnerem na povrchu i v podzemí

- výstavba a rekonstrukce metra
- velkoprostorová podzemní díla
- kolektory
- energetické tunely
- hloubené stavební jámy a šachty
- ražené kanalizace
- technologie stříkaných betonů
- sanace a rekonstrukce podzemních děl

PROMINECON CZ a.s. | Revoluční 25/767, 110 00 Praha 1 | tel: (+420) 221 864 101
 fax: (+420) 224 826 113 | e-mail: prominecon@prominecon.cz | www.prominecon.cz